

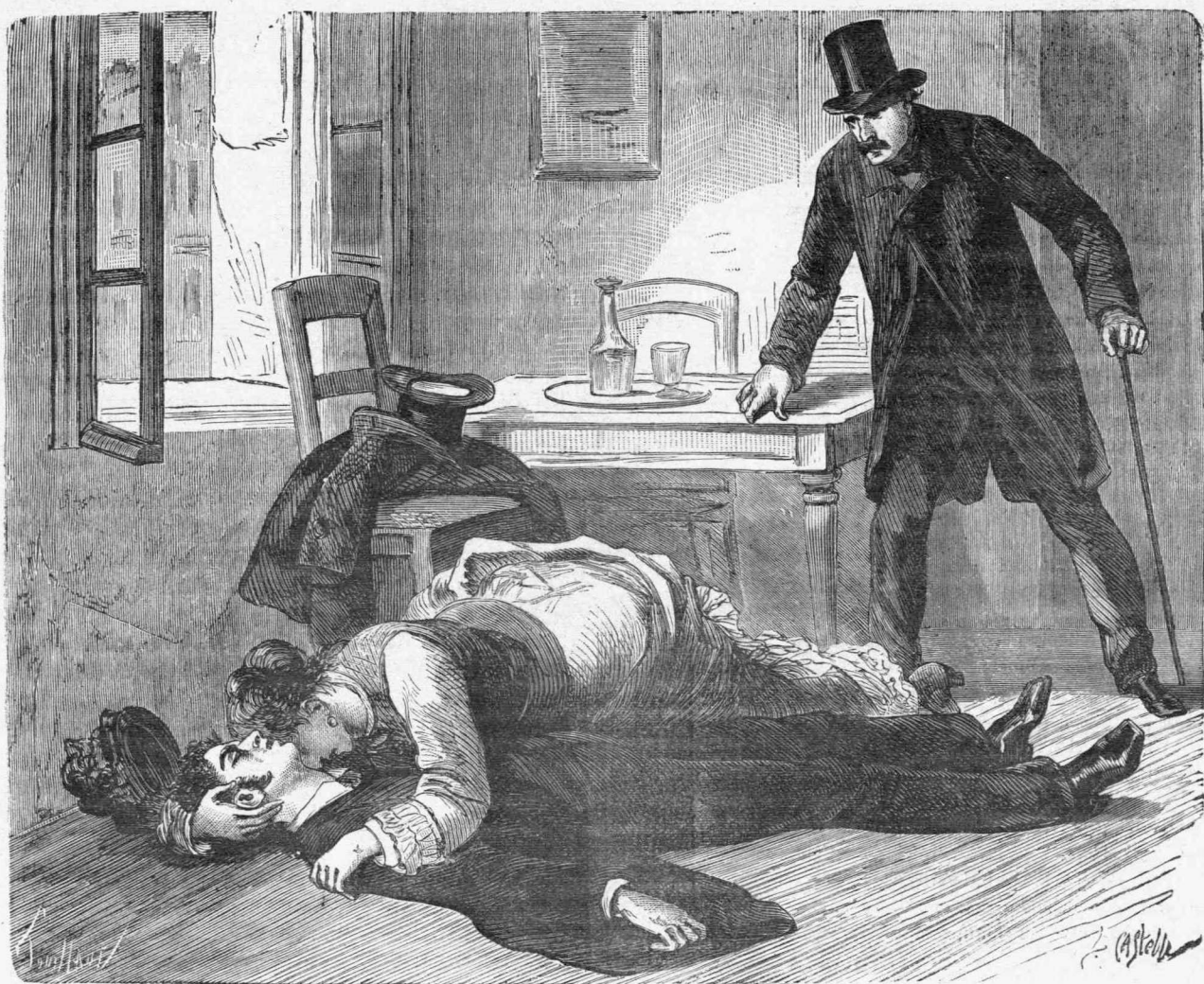
ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

(1 Νοεμβρίου 1888 — 31 Οκτωβρίου 1889).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

1889

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Ε' ΤΟΜΟΥ

Χ ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ, μετάφρασις Κ. Σελίς	1	Χ Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μυθιστορία Πέτρου Δελκούρ, μετάφρασις Π. Σαλταμπάση.	Σελίς	541
✓ ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, Ισπανική μυθιστορία Ιωάννου Βαλέρα, μετάφρασις Άντωνίου Φραβασίλη	4	Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΑΝΤΩΝΗ, διήγημα Α. Γ. Κωνσταντινίδου	"	567
ΖΗΛΟΥΠΙΑ, Ιταλικόν διήγημα	8	Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, διήγημα κατά τὸ γαλλικόν μετάφρασις Ν. Αναγνωστοπούλου	"	574
ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ, ρωσικόν διήγημα	22	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ἰωάννου Ρισσπέν	"	591
Υ ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Π. Φέρμου	26	ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΑΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ, διήγημα Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου	"	598
Χ ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μυθιστορία Fortuné du Boisgobey, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη	28	ΤΟ ΡΟΔΟΝ, διήγημα Ἀλβέρτου Δελπί, μετάφρασις Ἀναστασίας Ἀραβανῆ	"	607
✓ Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΔΑ, Ιαπωνικόν διήγημα Charles Richard, μετάφρασις Αἰσώπου	31	Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ, διήγημα περσικόν	"	614
Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ, διήγημα Emma Ferruggia, μετάφρασις Δ. Ἠλιακοπούλου	39	ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΑΙΦΦΕΛ, διήγημα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ	"	631
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα S. L. Heiberg	55	Ο ΜΑΡΣΗΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ, διήγημα Λέοντος δὲ Τενσώ	"	639
ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ, Ισπανικόν διήγημα Ἰουλίου Κλαρτῆ, μετάφρασις Αἰσώπου	95	ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ, διήγημα Ἐδγάρδου Πόε, μετάφρασις Π. Δ. Τσιτσεκλή	"	654
Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ΕΙΣ ΧΟΙΡΟΝ, ἀγγλικόν διήγημα, μετάφρασις Ἐπαμ. Ἀλεξάκη	126	Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΟΙΑ, διήγημα φανταστικόν	"	663
Χ Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μετάφρασις Ν. Σπανδοῦ	142	ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ, διήγημα εὐτράπελον G. de la Plaine	"	671
Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου	144	ΑΓΓΕΛΑ, διήγημα L. de Malis, μετάφρασις Ἀναστασίας Ἀραβανῆ	"	695
Η ΠΕΜΠΕ-ΧΑΝΟΥΜ, ἀπόσπασμα ἐκ πρωτοτύπου ἔργου τοῦ κ. Ἰωακείμ Βαλαβάνη	159	ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΥΕΛΛΑΙ, διήγημα Ἐρνέστου Δετρέ	"	701
ΕΛΛΗ, ἀρχαίας ὑπόθεσεως διήγημα Ἰουλίου Λεμέτρ, μετάφρασις κυρίας Α. Γ. Πρινάρη	166	Ο ΝΑΝΤΑΣ, διήγημα Αἰμυλίου Ζολά	"	709
Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ, Ισπανικόν διήγημα Catulle Mendés	184	ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, μετάφρασις Ἀναστασίας Ἀραβανῆ	"	731
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ, διήγημα κατά τὸ γαλλικόν, ὑπὸ Λ. Κανελλοπούλου	199	ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ, διήγημα Καρόλου Βρίκεττ, μετάφρασις Ε. Ἀλεξάκη	"	736
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ, διήγημα κατά τὸ γαλλικόν	215	Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ, διήγημα Catulle Mendés, μετάφρασις Π. Δ. Τσιτσεκλή	"	743
ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ, διήγημα Ισπανικόν Catulles Mendés	232	ΕΝ ΒΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ	"	751
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ	239	ΑΝΤΙ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ	"	753
ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝ ΟΝΕΙΡῶ, εἰκὼν, ὑπὸ Λεωνίδου Κανελλοπούλου	256	ΧΑΡΑΙΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ, ποίημα ὑπὸ Γεωργ. Μαρτινέλη	"	754
ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, μετάφρασις Ν. Ἀναγνωστοπούλου	262	SAUVEZ LE PREMIER COUP D'OEIL, ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου	"	755
ΗΡῶ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ, διήγημα Louis Lurine, μετάφρασις Γ. Βαλαβάνη	271	ΣΟΦΙΑ... διήγημα ὑπὸ Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου	"	757
ΝΑΝΙ-ΝΑΝΙ, διήγημα Albert Leroy, μετάφρ. Αἰσώπου	287	ΠΕΡΙΗΓΕΤΕΙΑΙ ΓΑΜΒΡΟΥ, διήγημα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ	"	760
Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ, διήγημα Αἰμυλίου Ρισβούργ	295	Χ ΤΟ ΤΟΡΗΙΔΔΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὴ μυθιστορία Πέτρου Μαίλ, μετάφρασις Χαραλάμπε Ἀννίου	"	764
Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, διήγημα Guy du Maupassant, μετάφρασις Αἰσώπου	319	ΑΛΛΟΝ ΑΝΤ' ΑΛΛΟΥ, διήγημα Εὐαγ. Κουσουλάκου	"	766
Μ' ΑΓΑΠΑ; ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑ, διήγημα Catulle Mendés, μετάφρασις Ε. Κουσουλάκου	328	Ε ΑΛΘΕΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαβάνη	"	767
Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ	342	Χ Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Συμυρναϊκὴ μυθιστορία Λέοντος δὲ Τενσώ, μετάφρασις Δμλ.	"	769
Χ Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία Ἀδόλφου Βελὼ καὶ Ἰουλίου Δωτέν, μετάφρασις Κ.	346	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ - ΣΟΦΙΑ, ποίημα Ἰωάννου Τσακαστιάνου	"	771
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΑΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, ρωμαϊκόν διήγημα Louis Jourdan, μετάφρασις Tony	455	ΛΙΟΥΔΑΜΙΑ, διήγημα ρωσικόν Ν. Πολεβόη, μετάφρασις Γ. Βαλαβάνη	"	779
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ διήγημα Luy du Manpassant, μετάφρασις Ἰω. Πετριτσοπούλου	535	ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ, διήγημα τῆς ἀγγλίδος κ. Robinson	"	840
		ΕΙΚΟΝΕΣ: Κωνσταντίνου καὶ Σοφίας.		
		ΜΟΥΣΙΚΗ: Παύλου Καρρέρη.		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία ἑξ ἐικόνων, μετάφρασις *Κ. (συνέχεια).— Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλλη, (συνέχεια).— ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ, ἰταλικὸν διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προαληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Λήξοντες τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγεύοντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. θέμου Arrivéa.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ».
Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παρασχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' Τόμον (3' περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐδης, ἢ 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαὶ, Κάλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπερασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστᾶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διευθύνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ Τρεμορ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἔστη ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐπανάλαβε :
— Πρὸς τί τόσοι λόγοι; ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας ἐπέστη.

— Μάλιστα, πριγκιπέσσα.

Ὁ Ἰωσήφ προσέκλινε πρὸ τῆς κυρίας του καὶ κατήλθεν εἰς τὸ ἐστιατήριον.

Οἱ ἄλλοι εἶχον προηγηθῆ αὐτοῦ.

Οἱ δύο ὑπηρεταὶ τοῦ Ἰταλοῦ ἦσαν ἔτοιμοι.

Τὸ κατάλευκον κάλυμμα τῆς τραπέζης ἀστράπτει ὑπὸ τὸ φῶς τῶν δύο λυχνιῶν, αἵτινες δὲν ἦσαν μὲν ὡς τὰ πολύφωτα τῶν ἀνακτόρων, ἀλλ' αἵτινες χάρις εἰς τὰ πράσινα κάλυμματα αὐτῶν, ἀφινον μὲν εἰς τὰ σκότῃ τὰ πλάγια τῶν τοίχων, τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ χάρτου ζωηροῦ χρώματος, ἀλλ' ἔριπτον ἅπαν τὸ φῶς αὐτῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐν γένει ὁ ξενῶν τῶν Σερβῶν προσέφερε τοῖς ὀδοιπόροις ἀπροσδόκητον ἀνεσιν ἐν τῷ ἀπελπι ἐκείνῳ ὀροπέδιῳ ἐξακοσίων περίπου μέτρων ὕψους, εἰς μέρος συχναζόμενον μόνον τὸν χειμῶνα ὑπὸ τῶν γυπῶν καὶ τῶν πυρηναίων κεμαδῶν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ μαρκήσιος ἦτο ἀπαισιῶς δύσθυμος.

Καθ' ὅσον ἐμακρύνετο τοῦ Μορβάν, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπανακάμψῃ ἐκεῖ καθίστατο ζωηροτέρα. Μετενόει διὰ τὴν ἀπόφασίν του ἐκείνην. Κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς καταστροφῆς τοῦ Σεβάν, ἔσπευδε νὰ φύγῃ τοῦ θεάτρου τῆς καταστροφῆς, ὅπως φεύγῃ τις τὴν ἐκρηξίν ἡφαιστείου, οὕτινος φοβεῖται νέαν ἐκρηξίν. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς Σολάνζης τὸν ἐβασάνιζεν ἤθελε νὰ τὴν ἐπανακτῆσῃ, καὶ ἄς ἐμελλε νὰ τὴν κατακλείσῃ ἐντὸς πύργου μεταβληθέντος εἰς φυλακὴν, ὅπως τὴν ἀπομονώσῃ ἀπὸ τῶν συνενόχων τῆς, καὶ

τίς οἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἴσως!
Ὅσῳ μᾶλλον ἐμακρύνετο, τόσῳ μᾶλλον ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἠγείρετο ἐνώπιόν του καὶ ζηλοτυπία ὀλονέν αὐξοῦσα τὸν ἐβασάνιζεν.

Μάτην κατὰ τὸ πρόγευμα ὁ κόμης Ροβέρτος ἀνέπτυξε τὴν θερμὴν εὐγλωττίαν του, μάτην ἐπίσης ὁ μάγειρος ἔθεσεν εἰς ἐνεργεῖαν τὰς μαγειρικὰς γνώσεις του πάσας. Ὁ Ὀλιβιέρος μόλις ἐδοκίμαζε τὰ φαγητὰ καὶ ἐμειδία μόνον διὰ τῶν ἀκρων τῶν χειλέων του.

Ὡς πρὸς τὸν φὸν Γκέμπεν, οὗτος ἔπινε διὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀποτυχίαν του.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου εἰς νεῦμα τοῦ Ἰταλοῦ εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἐξεπωμάτισε δύο φιάλας καὶ ἐπλήρωσε τὰ ποτήρια τῶν συνδαιτυμένων του.

— Συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς προσφέρω, εἶπεν ἐπιχαρίτως ὁ Ἰωσήφ, ποτήριον τοῦ Δακρού τοῦ Χριστοῦ, ὅπως λησμογήσῃτε τὸν οἶνον τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἐπευφήμισε καὶ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του ἀπνευστί.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὸν ἐμιμήθη μηχανικῶς, χάριν εὐγενείας μόνον.

Ἐπὶ νέῳ νεύματι τοῦ Ἰωσήφ ὁ ὑπηρετῆς ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἔθεσε τὴν μίαν τῶν φιαλῶν ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἀπέδειξε τὸν πρὸς τὸν οἶνον θαυμασμόν του κενῶν τὴν φιάλην μέχρι πυθμένος, ὅπερ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ φαιδρυνθῇ, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καθίστατο κατηφέστερος καὶ σιωπηλότερος.

Ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Ἰταλὸς ἤρχισαν τότε ζωηρὰ φιλονικίαν περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, ὅτε ὁ κόμης Ἰωσήφ ἐσταμάτησε δι' ἀποτόμου κινήματος τὸν σύντροφόν του.

— Τί θόρυβος εἶναι αὐτός; εἶπεν.

Δύο ἵπποι ἔστησαν πρὸ τῆς θύρας ἦτο περίπου ἡ ἐνάτη τῆς ἐσπέρας καὶ ἡ νύξ περιέβαλε τὸ ὀροπέδιον, τὸν ξενῶνα καὶ τὸ δάσος διὰ βαθυχοροῦ σκιᾶς.

— Κυττάξατε λοιπόν, διέταξεν ὁ Ἰταλὸς τοὺς ὑπηρετὰς του.

Ὁ μαρκήσιος ἐξῆλθε τῆς νάρκης του καὶ ἀνέμενεν ὕψων τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἴδῃ τοὺς νυκτερινοὺς αὐτοὺς ἐπισκέπτας.

— Δύο ὁδοιπόροι ἐπιθυμοῦντες νὰ διέλθωσι τὴν ἐσπέραν των εἰς τον ξενῶνα, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης ἐπανερχόμενος· καὶ ἐρωτῶσιν ἐὰν οἱ κύριοι οὗτοι δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν συνοδίαν.

Τὸ μέτωπον τοῦ ἐντίμου κόμητος, συνοφρυώθη.

— Τὸ ὄνομά των ; ἠρώτησεν.

— Ἴδου ἐν ἐπισκεπτῆριον.

Ὁ Ἴταλὸς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως·

— Ὁ κόμης Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἠγέρθη διὰ μιᾶς ὡς εἰ ἠλεκτρίσθη.

Ἐὰν ὁ κόμης δὲ Σουβραί ἐζήτηε ἄσυλον ἐν τῷ ξενῶνι τῶν Σερβῶ, θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὸ πράξῃ.

Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν ὑπάρχει ἀνωτέρα τις δύναμις, ἥτις ὁδηγεῖ τὰς πράξεις ἐνὸς ἐκάστου.

Εἶναι τύχη ; ἄς τὸ ὀνομάσωσι κατὰ βούλησιν.

Εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους, ὅτε ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν ἦτο μεγαλειτέρα, τὸ ἀπεκάλουν πεπρωμένον, ἢ τὸ ἀπέδιδον εἰς τὸν Θεόν.

Ἄν καὶ ὡς κυνηγὸς καὶ ὡς ἱππότης πεπειραμένος ὁ κόμης, ἀπέφυγε νὰ ἐξακολουθήσῃ σπεύδων τὴν πορείαν του, ἀπὸ τῆς ἐξ Ὠτὲν ἀναχωρήσεώς του, καὶ ἐμελέτησε τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰς στάσεις, ἢ ὁδὸς ἦτο πάντοτε καὶ μακρὰ καὶ ἐπιπονος.

Κατ' εὐτυχίαν, ἡ χιῶν δὲν ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Σιρολέ, καὶ ἐπὶ τὰ εὐμετάβλητα ὡς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης ἐδάφη τοῦ μέρους ἐκείνου, ἄτινα ἀνέρχονται ὡς γιγαντιαία κλίμαξ ἀπὸ τοὺς λιμῶνας τοῦ Αἰν καὶ τῆς Σαὸν εἰς τὴν ὄφρυ, ἥτις χωρίζει τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἑλβετίας.

Ἦτο εὐτύχημα, διότι ἄλλως ἢ ὁδὸς θὰ καθίστατο ἀδιάβατος.

Ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ὁ Λαβριζὲ δι' ἐπιτηδειότητος κυνηγετικοῦ κυνὸς ἀνεύρισκε τὰ ἔχνη τῶν ἀνθρώπων, οὓς κατεδίωκον, ἀλλ' ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὁ ἐντίμος κόμης προηγέτο πάντοτε αὐτοῦ ἀρκούντως. Διότι ἐκεῖνος ἠλλάζεν ἵππους, ἐνῶ ὁ κυναγωγὸς καὶ ὁ κύριός του δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν μιμηθῶσι.

Τὰ ὑποζύγια των καὶ τοὶ κεκοπιακῶτα ἦσαν προτιμότερα ἐκείνων, ἄτινα θὰ τοῖς ἔδιδον πρὸς ἀντικατάστασιν.

Μέχρι τοῦ Μοαράν, τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς.

Ὁ Σουβραί ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι θὰ συνήντα τὸν ἔχθρον εἰς τὸ Ζέξ.

Ἄλλὰ μετὰ τὸν Μοαράν καὶ Φωσίλης, πρὸς τὰς ἀποτόμους τομὰς τῶν βράχων, οὓς ὤφειλον νὰ ὑπερβῶσι καὶ οἵτινες ἐδιπλασίαζον τοὺς κόπους τῆς πορείας, ὁ ἵππος τοῦ Λαβριζέ, ὅστις ἀπὸ τινος ἐβάδιζε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ἔχων, ἤρξατο δίδων σημεῖα καταβολῆς.

Αἱ κνημαὶ του ἐκινουῦντο βαρέως, ἔκαστον βῆμα ἐφαίνετο ἐπώδυνον καὶ ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ, μὲ τοιοῦτον ἀγῶνα, ὡς εἰ οἱ χάλικες οὗτοι

συνίσταντο ἐκ θραυσμάτων φιαλῶν. Ὁ γενναῖος Μορβανδὸς εἶχε διανύσει τεσσαράκοντα λεύγας.

Ἦτο τὸ ἔπακρον τῶν δυνάμεών του.

Καὶ τὸ ὑπερέβη.

Ὁ ἦχος τοῦ κέρατος θὰ ἦτο ἀναγκαῖος ὅπως τὸν ἐμψυχώσῃ.

Τὸ ἄντικρον ὅμως ὁ Ραβῶ, ὁ γέρον ἵππος τοῦ κόμητος, ἐκάλπαζε πάντοτε ἐλαφρῶς, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

Τὸ εὐγενὲς ζῶον θὰ ἐνίκα δύο ἵππους ὡς τὸν τοῦ κυναγωγῶ.

Μετὰ δυσκολίας ὅθεν οἱ δύο ἵππεῖς ἔφθασαν εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ «Ἀετοῦ» ρίπτοντες περὶ αὐτοὺς τὸ βλέμμα ἐπ' ἐλπίδι ἵν' ἀνακαλύψωσιν οἶκον τινὰ ἢ καλύβην, ἥτις νὰ δύναται νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς ἄσυλον.

Ὅτε διὰ μέσου τοῦ ἐκ φηγῶν δάσους ὁ Λαβριζὲ καὶ ὁ κύριός του εἶδον τὸν ξενῶνα τοῦ ὁδηγοῦ, ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο ζωηρὸν φῶς, ἐκ δὲ τοῦ μαγειρείου καπνὸς ἐρυθρόχρους, ἀνέπνευσαν.

Ὁ ἵππος ἠγείρε τὰ ὦτα καὶ ἐχρεμέτισεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ περιέμενον τοιαύτην συνάντησιν.

Διατί ὁ κόμης Ροβέρτος ἠθελε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς μέρος τόσῳ ἀγριον, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ «Ἀετοῦ», θὰ κατήρχετο διὰ κανονικῆς ὁδοῦ εἰς τὸ Ζέξ καὶ ἐκεῖθεν εἰς Γενεὺν ἄνευ κωλύματός τινος;

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ πρωτότοκος τῶν Σουβραί εἰσῆχθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅπου ὁ Ἴταλὸς καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ἐπέβαινον τὸν δεῖπνόν των, ἐδοκίμασε τὸ αὐτὸ αἶσθημα, ὅπερ καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί ὅταν ἤκουσε προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἔστη ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκπληκτός.

Ἡ εἰμαρμένη τὸν ἔθετεν ἀντιμέτωπον τῷ ἔχθρῳ αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν οὐδὲν ἄλλως τὸ ἐπερίμενε.

Τὸ κίνημα ἐκεῖνο τοῦ δισταγμοῦ, δὲν διέφυγε τὸν μαρκήσιον.

— Διάβολε, εἶπε στρυφνῶς, τὸ συμβᾶν εἶναι παράδοξον, ἀλλ' ὅχι ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς σᾶς.

— Καὶ διατί, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος, διὰ τῆς συνήθους ψυχραιμίας του.

— Θὰ σᾶς φαίνεται παράδοξον νὰ βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐνομίζατε ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, νὰ εὐρίσκωνται εἰσέτι εἰς τὴν γῆν.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε, ὅτι ἐὰν σᾶς μετεχειρίζοντο ὡς ὤφειλαν, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἔκαμνε ὑπὲρ ὑμῶν θαύματα, ὅπως σᾶς σώσῃ.

— Καὶ ἐν τούτοις ἔκαμνε.

— Ἀπατάσθε μόνον κατὰ τοῦτο, διότι τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἐγνωρίζον.

— Τόσῳ ταχέως ;

— Καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα μὲ βλέπετε ἐνταῦθα.

— Δύναται τις νὰ μάθῃ τί ἔρχεσθε νὰ πράξετε ;

— Νὰ σᾶς εἶπω ὅτι εἰς ἐξ ἡμῶν εἶναι περιττός καὶ ὅτι πρέπει, σεῖς ἢ ἐγὼ νὰ ἐκλείψῃ.

— Διὰ τίνας ὁδοῦ, παρακαλῶ ; ἠρώτησεν ὑπερηφάνως ὁ μαρκήσιος.

— Διὰ τῆς συντομωτέρας, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ροβέρτος.

— Μὲ προκαλεῖτε ;

— Ἀκριβῶς.

— Τότε αὐτὸ λέγεται μονομαχία οἰκογενειακή ;

— Ἔστω.

— Κύριοι... εἶπεν ὁ κάλλιστος Ἰωσήφ ὡς λίαν συγκαταβατικός.

— Κύριοι... ἐπανελάβε καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν ἐγειρόμενος, ὅπως ἐπέμβῃ.

— Ἄφετε· εἶπεν ὁ μαρκήσιος, εἶναι παλαιὸς ὁ μεταξὺ μας λογαριασμός, ἀλλὰ θὰ ἐξαλειφθῇ ταχέως.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐξαδέλφον του :

— Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, εἶπεν· μοῦ ζητεῖτε ἔριδα ;

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Θέλετε νὰ κτυπηθῶμεν ;

— Εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου.

— Ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθης νὰ μὲ δολοφονήσῃς, ἐλπίζεις νὰ τὸ κατορθώσῃς δι' ἄλλου τρόπου ;

— Μὴ ὀμιλῶμεν ἐνταῦθα περὶ δολοφονιῶν, κύριε δὲ Τανναί, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ κόμης δι' ὕψους τοσοῦτον ἀπειλητικοῦ, ὥστε ὁ Ἰωσήφ ἐφρικίασεν.

— Τὰ ὅπλα σᾶς ;

— Σᾶς ἀφίνω τὴν ἐκλογὴν.

— Καὶ ποῦ ;

— Ὅπου εὐρισκόμεθα.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ;

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς.

— Μετὰ πέντε λεπτά, εἶπε, θὰ ἔχωμεν τελειώσει, ἐὰν θέλετε.

— Διάβολε ! Βιάζεσθε πολὺ, ἐξαδέλφῃ μου.

— Βιάζεσθε σεῖς ὀλιγώτερον ἐμοῦ ;

— Τῇ ἀληθείᾳ ὄχι. Δὲν ἠδύνασθε νὰ μοὶ κάμητε πρότασιν εὐαρεστωτέραν, διότι σᾶς μισῶ, κύριε. Οἱ μάρτυρές σας ;

— Ἐχομεν ἀνάγκην τοιοῦτων ;

— Βεβαίως.

— Πιστεύω ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι θὰ συγκατατεθῶσι νὰ μᾶς χρησιμεύσωσιν.

Καὶ παρουσίασε τοὺς συνδαιτυμόνας πρὸς τὸν κόμητα.

— Ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν, ἐν τῶν θυμάτων σας, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ κόμης Ἰωσήφ Ροβέρτος. Διὰ τὴν τάξιν δύο τῶν ὑπηρέτῶν θὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τῶν εὐγενῶν, συμφωνεῖτε ;

— Ὅπως θέλετε.

Ὁ χαρῖεις Ἰωσήφ ἠνόνησεν ὅτι ἀδύνατος καθίστατο ἀπίπειρα συμβιβασμοῦ.

Ὁ κόμης δὲ Σουβραί ἦτο ἡρεμος. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαρκησίου ἤστραπτον ἐκ τῆς ὀργῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἦτο ἐζωγραφημένον τὸ οἰκογενειακὸν ἐκεῖνο μῖσος, ὁμοιάζον πρὸς τὰ θρησκευτικὰ μίσση ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς, ἄτινα ἦσαν ἀγριώτερα μετὰ τὸν ἀδελφῶν ἢ ξένων.

Ἐζήτησαν ὅπλα· ὁ Ἴταλὸς ἦτο προ-
βλεπτικός· ἐν τῷ κιβωτίῳ τῆς ἀ-
μάξης του ὑπῆρχον πολὺκροτα καὶ
φυσίγγια.

Ἦσαν πιστόλια μεγάλης ὀκλῆς δι' ὧν
θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑπερασπισθῆ κατὰ τῶν
περιπλανωμένων λύκων εἰς τὰς χιόνας
τῆς Πολωνίας.

Οἱ δύο ἐξάδελφοι τὰ πρεδέχθησαν.

Συμφωνήθη νὰ σταθῶσιν εἰς τὰ δύο ἄ-
κρα τῆς αἰθούσης καὶ δοθέντος τοῦ ση-
μείου νὰ πυροβολήσωσι κατὰ βούλησιν,
ἀνταλλάσσοντες τέσσαρας σφαίρας.

Ὁ μαρκήσιος ἐπέβαλλε τοὺς ὄρους
του, οἵτινες προεμήνουον τὸν θάνατον
ἐνὸς τῶν ἀντιπάλων καὶ πιθανῶς ἀμφο-
τέρων.

Ὁ Ἴταλὸς ἐπλήρωσε τὰ ὅπλα μετὰ
βραδύτητος.

Καὶ συγχρόνως παρετήρει τὴν φυσιο-
γνωμίαν τοῦ μαρκησίου καὶ ἐξεπλήσσετο
εὐρίσκων αὐτὴν ζωηρὰν ὡς πάντοτε.

Καὶ ἐν τούτοις ἐγνώριζεν ὁ καλὸς Ἰω-
σῆφ τὴν ἰσχὺν τοῦ δηλητηρίου, ὅπερ ὁ
Ὀλιθιέρος κατέπιε μεμιγμένον μετὰ τοῦ
Δακρύου τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἰωσῆφ ἐπλήρωσε τὸ πο-
τήριον τοῦ πρίγκιπος Καθάλι, ἐν τῷ με-
γάρῳ τῶν Μοροζίνη, εἰς Βενετιάν, αὐτὸς
προσέφερε ποτήριον ὕδατος ἀρωματώδους
εἰς τὴν δυστυχῆ Ἐλένην ἐν τῇ παρόδῳ
Μοντὲν τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, ὃν πρὸς
τιμὴν τῆς ἔδιδον, ὅπως ἀποκρύψωσι τὸ
ἀποτρόπαιον ἔγκλημά των.

Οὐδέποτε τὸ δηλητήριο τῆς Βοεμῆς
ἐπέφερε τόσον βραδέως τ' ἀποτελέσματά
του.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἐξάδελφων ἔρις ἐ-
γένετο ἡσύχως, ἄνευ κρυγῶν, ἄνευ θο-
ρύβου καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων.

Ἡ ξενοδόχος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἀπ-
ηχολημέναι ἐν τῷ μαγειρείῳ, οὐδὲν ἤ-
κουσαν καὶ οὐδ' ἐκινήθησαν κἄν.

— Ἄς σπεύσωμεν, σὲ παρακαλῶ, εἴ-
πεν ὁ μαρκήσιος τῷ Ἴταλῷ.

Ἄφου ἐδοκίμασεν ἀγρίαν εὐχαρίστησιν,
διότι θὰ κατάρθου ἐπὶ τέλους νὰ ἱκανο-
ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ, καθίστατο
νευρικός καὶ ἀνήσυχος.

Ἐπανειλημμένος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς
τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὡς εἰ ἤθελε νὰ σπογ-
γίσῃ τὸν ἐξ αὐτοῦ ρέοντα ἰδρώτα.

Μετ' ὀλίγον ἠδύνατό τις νὰ παρατη-
ρήσῃ, ὅτι ἐστηρίζετο μετὰ κόπου εἰς τοὺς
πόδας του, καὶ δυσκόλως ἀπετίνασσε νάρ-
κην, ἣτις τὸν κατέλαβεν αἰφνιδίως.

— Εἶναι ἔτοιμα; ἠρώτησεν ἐγειρόμε-
νος δι' ἰσχυρᾶς προσπάθειας.

— Τὸ ἀπαιτεῖτε λοιπόν; εἶπεν ὁ ἔντιμος
Ἰωσῆφ.

— Δόσατέ μας, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἀπεπειράθη τελευταίαν
τινὰ προσπάθειαν συμφιλίωσης.

— Εἶναι ἀγρία πᾶλη, παρετήρησεν οὐ-
τος.

Ὁ Σουβραὶ ἀνέμενε τὸ πέρας τῶν προ-
παρασκευῶν μὲ πρόσωπον ἀπαθὲς ὡς τὸ
τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἐτοποθέτησεν ὁ ἴδιος

τοὺς δύο ἀντιπάλους, τοῖς ἐνεχείρισε μετὰ
λύπης τὰ πολὺκροτα καὶ εἶτα ἀπε-
σύρθη.

Ἐκτύπησε κατόπιν τὰς χεῖρας. Ἦτο
τὸ σημεῖον!

Τοιαύτη σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ,
ὥστε δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὴν
πνοὴν κοιμωμένου βρέφους.

Ὁ Σουβραὶ παρετήρει ἀτενῶς τὸν ἀν-
τίπαλον αὐτοῦ καὶ ἀνέμενε.

Πρὸς μεγίστην του ἐκπληξιν, ὁ κύριος
δὲ Τανναὶ κατεβίβασε τὴν δεξιάν του
μετὰ κόπου, ἀλλὰ δὲν ἐπυροβόλησεν.

Ὁ κόμης παρετήρησε μάλιστα ὅτι ἐ-
κλονίσθη καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου,
ἐξ ἀνεξηγήτου λιποθυμίας.

— Τί ἔχετε, κύριε; ἠρώτησε προβαί-
νων κατὰ ἕν βῆμα.

Ἄλλ' αἴφνης διὰ κινήματος ἀποτόμου
καὶ ταχέως ὡς ἡ διάνοια, ἀνδριζόμενος ὕ-
ψωσε τὸν βραχίονά του.

Πυροβολισμὸς ἀντήχησεν.

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ὡς κτύπημα μᾶστι-
γος πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην καὶ
ἀντεπυροβόλησεν.

Ὁ Ὀλιθιέρος ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους ἀφίνων νὰ διαφύγῃ τῆς χειρὸς του
τὸ ὄπλον.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ὤρμησεν, ἵν' ἀνεγείρῃ
τὸν μαρκήσιον.

— Εἴσθε πληγωμένοι; τὸν ἠρώτησεν.

Ὡς μόνην ἀπάντησιν ὁ Ὀλιθιέρος ἔ-
στρεψε πρὸς αὐτὸν ἀπλανὲς ὄμμα, καὶ
φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους ἐ-
ψιθύρισεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις.

— Ὅχι! ... εἶναι ἐκεῖ τὸ κακόν.

Ἡ φωνὴ του ἦτο ὑπόκωφος, συγκε-
χυμένη, ἀκατάληπτος, ἡ δὲ κεφαλὴ
του εἶχε καταπέσει ἐπὶ τοῦ στήθους
του.

Ἡ ἀφιξίς τοῦ κόμητος δὲ Σουβραὶ τα-
ράξασα τὸ αἷμά του, τῷ ἀπέδωκε παρο-
δικὴν δύναμιν κατὰ τοῦ φοβεροῦ δηλη-
τηρίου τῆς Βοεμίδος Μίσκας, ἀλλ' αἱ δυ-
νάμεις του κατετριβήσαν, καὶ ὁ φὸν Γκέμ-
πεν ἐκράτει μόνον εἰς τὰς ἀγκάλας του
ἀκίνητον ὄγκον.

— Τὸν ἐφρονέσατε, κύριε, εἶπε πρὸς τὸν
κόμητα δὲ Σουβραὶ, ὅστις ἴστατο κάτω-
χρος. Ἄς ἰππεύσῃ κανεὶς καὶ ἄς τρέξῃ
εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ φέρῃ ἱατρὸν.

Ὁ κόμης Ἰωσῆφ ὑπεστήριξε τὴν ἰδέαν
τοῦ στρατηγοῦ ἐνθέρμως.

— Βεβαίως πρέπει νὰ ἔλθῃ ἱατρός,
εἶπεν.

Ἄλλ' εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειλέων αὐτοῦ
διαφαίνετο εἰρωνεία.

Ἐγνώριζε ποία σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ
τῆς πληγῆς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς νό-
σου, ἣτις τὸν κατέτρωγεν.

Αἱ δύο γυναῖκες τοῦ ξενῶνος ἔσπευ-
σαν εἰς τὸν θόρυβον καὶ ριφθεῖσαι εἰς
τὰ γόνατα, προσήυχοντο ἕν τινα γω-
νίᾳ.

Ἐνῶ δὲ ὁ φὸν Γκέμπεν ἐζήταζε τὸν
πληγωθέντα, εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς του
μεγεθυνθέντας καὶ παρατηροῦντας μετὰ
τρόμου σημείον τι ἀπέναντί του.

Συγχρόνως δὲ διὰ σπασμωδικῆς κινή-

ματος, ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὸ πο-
λύκροτον, ὅπερ ἔκειτο κατὰ γῆς. Ἐνόμιζε
τις ὅτι ἤθελε νὰ ὑπερασπισθῆ ἢ νὰ ἀπει-
λήσῃ τινά.

Ὁ στρατηγὸς ἐστράφη καὶ ἐκπληκτος
ἀνέκραξε:

— Σεῖς ἐδῶ;

Ἡ Βάνδα ἴστατο παρ' αὐτῷ ὑπερήφα-
νος, ὡχρὰ καὶ ψυχρὰ ὡς φάσμα, προσή-
λου δὲ ἐπὶ τοῦ ἔραστοῦ τῆς τὸ διαπερα-
στικὸν αὐτῆς βλέμμα¹.

— Δὲν σὰς προειδοποίησα ὅτι ἐπεθύ-
μουν νὰ λάβω τελευταίαν συνέντευξιν με-
τὰ τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, ἀπήντησεν αὕτη.

Ἐπροτίμησα τὸ μέρος τοῦτο, διότι ἤλπι-
σα ὅτι οὐδεὶς ἤθελε μᾶς ἐνοχλήσει. Φάι-
νεται ὅμως ὅτι δὲν ἤμην ἡ μόνη τοῦ μαρ-
κησίου ἐχθρά! Ὑπελόγιζα χωρὶς νὰ λάβω
ὑπ' ὄψει μου τοὺς λοιπούς.

Καὶ ἐπρόφερον ἐκάστην τῶν λέξεων
ἐκείνων, διὰ τοῦ ἀγερῶχου καὶ περι-
φρονητικοῦ τόνου, ὃν ἐνίστε ἐλάμ-
βανεν.

Εἶτα ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Σουβραὶ:

— Ἐπληγώθητε, κύριε;

— Ἡ σφαῖρα μοὶ διεπέρασε τὸν βρα-
χίονα.

— Ἡ ἰδική σας σφαῖρα ἀπέτυχε, ἐπα-
νέλαβε ψυχρῶς ἐκείνη, δεικνύουσα ὀπὴν
τινα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ στρατη-
γοῦ.

Καὶ ἐπρόσθεσε χαμηλοφώνως ἵνα μὴ
τὴν ἀκούσῃ ἄλλος τις ἐκτὸς τοῦ κό-
μητος:

— Εὐτυχῶς ἤμην ἐκεῖ. Ὑποφέρετε;

— Μὴ σκέπτεσθε ἐμέ, περιποιηθῆτε τὸν
κύριον δὲ Τανναί, εἶπεν ἐκεῖνος.

Τὸ αἷμά του ἔρρεεν, ἀλλ' οὔτε κἄν νὰ
τὸ σταματήσῃ ἐσκέπτετο ἡ σφαῖρα τοῦ
ἀντιπάλου του, τῷ εἶχε διαπεράσει τὰς
σάρκας, ἀλλ' ἡ σκηνὴ εἰς ἣν παρίστατο,
ἀπησχόλει τόσῳ τὸ πνεῦμά του, ὥστε
δὲν ἠσθάνετο τοὺς πόνους.

Ἐμάντευσεν τὸ δρᾶμα, ὅπερ ἡ Πολωνίς
προητοίμασε καὶ ἐνεθυμήθη τὴν Ἐλένην
δὲ Ροσεβιέλ, ἣν εἶχεν ἰδῆ ἐπίσης εἰς τὸ
μέγαρον Καθάλι ὑπὸ τοὺς φοίνικας καὶ
τὰς φηγούς ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἐκ
κεχρυσωμένων καλᾶμων ἀνακλίντρον,
θνήσκουσαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δηλητηρί-
ου, ὅπερ ἐφόνευεν ἤδη τὸν δολοφόνον
τῆς.

Ἦτο ἐκδίκησις τοῦ Ταλὴν!

Καὶ ἡ φαρμακεύτρια ἴστατο ἐκεῖ ἀγέ-
ρωχος καὶ λαμπρά, παρὰ τῷ νέῳ τῆς θύ-
ματι, περιφρονούσα, χάριν τῶν χρημά-
των, τοῦ μυστικοῦ τῆς καὶ τῆς κατα-
χθονίου ἐπιτηδειότητός τῆς, τιμωρίαν,
ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φθάσῃ.

— Ἀλλὰ τότε, ἀφου ὁ μαρκήσιος δὲν
ἐπληγώθη, ἐψιθύρισεν ὁ στρατηγὸς πε-
πλανημένος καὶ προσπαθῶν μάτην νὰ ἐν-
νοήσῃ, τί συμβαίνει λοιπόν;

— Εἰξεύρω κ' ἐγώ, εἶπεν ἡ Πολωνίς,
θὰ εἶναι ἴσως διαβατικὴ τις πάθησις!
Ὁ μαρκήσιος ὑπόκειται εἰς τοιαύτας

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 315.

κρίσεις. Ἄλλως τε τί σὰς μέλλει; — Νὰ ζητήσωσιν ἰατρὸν! Ἴσως ἢ ἐπιστήμη...

— Ἡ ἐπιστήμη! εἶπεν ἡ πριγκιπέσσα μετὰ τῆς συνήθους εἰρωνείας τῆς, νομίζετε ὅτι δυνάμεθα νὰ τὴν εὐρώμεν εἰς τ' ἄγρια ταῦτα μέρη, εἰς τὰ ὅποια οὐδὲν ἐλπίζει νὰ κερδίσῃ; Φωνάζατέ τὴν ἂν τὴν θέλετε, κύριε.

Καὶ ἐξεφράζετο ἀγερώχως, ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ προκλητικὸν βλέμμα, ὡς εἰ οὗτος ἐζήτηε νὰ τῇ διαφιλονεικήσῃ τὴν λείαν τῆς.

Ἐπὶ νεύματι αὐτῆς οἱ ὑπηρετὰι ἤγειραν τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὸ δωματίον τῆς.

Ὁ ἔντιμος Ἰωσήφ Ροβέρος, ὅστις συνώδευε τὴν μεταφορὰν ἐκείνην κατὰ βῆμα, ἀνέλαβεν ὕψος τόσῳ συμπαθές, ὥστε θὰ συνεκίνηε καὶ τὰς σκληροτέρας καρδίας.

— Τί φοβερὰ νύξ! πόσα δυστυχήματα, ἐψιθύριζεν.

Χωριζόμενος τοῦ μαρκησίου ἐδείκνυε τόσην θλίψιν, ὅσην ἂν ἀπεχωρίζετο τοῦ καλλιτέρου αὐτοῦ φίλου ἢ ἀδελφοῦ.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἦτο εἰλικρινῶς συγκινημένος.

Ὅτε ἐξήπλωσαν τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐφαίνετο ἀγωνιῶν καὶ ἔρρηχεν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κλειστοί.

Ἡ πριγκιπέσσα ἔθεσεν ἐν τῷ στόματι τοῦ Ὀλιδιέρου φιάλην, ἣς τὸ περιεχόμενον μετ' ἀγωνίας κατώρθωσε νὰ καταπίῃ.

Τότε τὰ φαινόμενα, ἅτινα παρετηρήθησαν καὶ εἰς τὴν Ἑλένην δὲ Ροσεβιέλ ἐκπνέουσιν, χάρις εἰς τὸν δόκτορα Δουράνδ, ἀνεφάνησαν καὶ εἰς αὐτόν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνέκτησε τὸ λογικὸν του.

— Ἀφήσατέ μας μόνους, διέταξεν ἡ Πολωνίς τὸν φὸν Γκέμπεν καὶ τοὺς ὑπηρετὰς καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν κόμητα δὲ Σουβράϊ ὠχρὸν καὶ ἔτοιμον νὰ λιποθυμήσῃ:

— Σεῖς, κύριε, εἶπε, μείνατε. Δύνασθε ν' ἀκούσετε τὰ πάντα.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀπάντησις τοῦ δὸν Λουδοβίκου, δὲν περιωρίσθη πλέον εἰς τὸ στενὸν καὶ ἀσθενὲς σύμπλεγμα τῶν ἀνθρωπίνων λέξεων. Ὁ δὸν Λουδοβίκος διέκοψε τὸ νῆμα τῶν λόγων τῆς Πεπίτας, σφραγίζων τὰ χεῖλη τῆς διὰ τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἐναγκαλιζόμενος ἐκ νέου αὐτήν.

Πολὺ ἀργότερον, διὰ προκαταρκτικοῦ βηχός, καὶ ἀντηχούντων βημάτων, εἰσῆλθεν ἡ Ἀντωνία εἰς τὸν θάλαμον λέγουσα:

— Πῶ, πῶ, τί μεγάλη κουβέντα! Αὐτὸς ὁ λόγος ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ 'δῶ τὸ παιδί, δὲν ἦτανε ἀπὸ 'λίγα λόγια' κόντεψε νὰ βαστάξῃ ὅσων τὸν λόγον τῶν σαράντα ὥρων. Εἶνε καιρὸς περὶ νὰ φύγῃς, κύρ Λουδοβίκε. Εἶνε ἀπάνω κάτω δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

— Καλὰ λέγεις—εἶπεν ἡ Πεπίτα— θὰ φύγῃ ἀμέσως.

Ἡ Ἀντωνία ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, καὶ παρετήρει πρὸς τὰ ἔξω.

Ἡ Πεπίτα εἶχε μεταβληθῆ. Ἡ φαιδρότης, ἣν δὲν εἶχε κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε δοκιμάσει κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός τῆς, ἡ ἀναβράζουσα ζωτικότης καὶ διαχυτικότης, ἃς μήτηρ αὐστηρὰ καὶ σύζυγος γέρον, εἶχον περιορίσει καὶ οἶονεὶ καταθλίψει ἐν αὐτῇ ἕως τότε, θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἀνεβλάστησαν αἰφνιδίως ἐν τῇ ψυχῇ τῆς, ὅπως ἀνοίγουσι τὰ νέα φύλλα τῶν δένδρων, ὅταν ἡ χιών καὶ οἱ παγετοὶ δριμέος καὶ μακροῦ χειμῶνος, ἐβράδυνον τὴν βλάστησιν αὐτῶν.

Εἰς τὰς κυρίας τῶν πόλεων, αἵτινες γνωρίζουσι τὴν καλουμένην κοινωρικὴν εὐπρέπειαν, θὰ φανῶσι παράδοξα καὶ ἐπίφογα ἔτι, αὐτὰ τὰ ὅποια διηγοῦμαι περὶ τῆς Πεπίτας. Ἄλλ' ἡ Πεπίτα, καὶ τοὶ φύσει εὐγενῆς, εἶχε πολλὴν τὴν φυσικότητα, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ τὴν ἐπίπλαστον μετριοφροσύνην καὶ τὴν ἐπιφυλακτικότητα, αἵτινες ἐν τῷ ὑψηλῷ κόσμῳ συνειθίζονται, οὕτως ὥστε, μόλις κατανηκθέντων τῶν ἐμποδίων, ἅτινα ἐκάλυον τὴν εὐτυχίαν τῆς, βλέπουσα πλέον παραδοθέντα τὸν δὸν Λουδοβίκον, λαβοῦσα τὴν αὐτόματον ὑπόσχεσιν του, ὅτι θὰ τὴν ἐλάμβανεν ὡς νόμιμον σύζυγον, καὶ δικαίως νομίζουσα ἐαυτὴν ἀγαπωμένην, λατρευομένην παρ' ἐκείνου, ὃν τόσον ἠγάπα καὶ τόσον ἐλάτρευεν, ἐπήδα καὶ ἐγέλα καὶ ἔδιδε διάφορα δείγματα χαρᾶς, ἅτινα ἐν ὄλῳ, ἐνεῖχον πολὺ τὸ παιδαριῶδες καὶ τὸ ἀθῶον.

Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ἡ Πεπίτα ἔφερε κτένιον, καὶ τῷ ἐκτένισε μετ' ἔρωτος τὴν κόμην, ἣν ἐφίλει κατόπιν, καὶ τῷ διηυθέτησε τὸν κόμβον τοῦ λαϊμοδέτου του.

— Χαῖρε, κύριέ μου ἀγαπητέ. — τῷ εἶπε.—Χαῖρε, βασιλεῦ τῆς ψυχῆς μου. Θὰ εἰπῶ τὰ πάντα πρὸς τὸν πατέρα σου, ἐὰν σὺ δὲν τολμᾷς. Εἶνε ἀγαθὸς καὶ θὰ μᾶς συγχωρήσῃ.

Τέλος οἱ δύο ἐρχοῦντο ἀπεχωρίσθησαν.

* *

Ὅτε ἡ Πεπίτα ἀπέμεινε μόνη, ἡ θορυβώδης φαιδρότης τῆς ἐξηλείφθη ἀμέσως, καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβεν ἔκφρασιν σοβαρὰν καὶ σκεπτικὴν.

Ἡ Πεπίτα ἐσκέφθη δύο τινα πράγματα, ἐξ ἴσου σοβαρά. Τὸ πρῶτον ἦτο

κόσμικῷ ἐνδιαφέροντος, τὸ δὲ δεύτερον ἐνδιαφέροντος ὑψηλοτέρου. Τὸ πρῶτον τὸ ὅποῖον ἐσκέφθη, ἦτο ὅτι ἡ διαγωγὴ αὐτῆς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, διαλυομένης τῆς μέθης τοῦ ἔρωτος, ἠδύνατο νὰ ἦ αὐτῇ ἐπιζήμιος ἐν ταῖς σκέψεσι τοῦ δὸν Λουδοβίκου. Ἀλλὰ διηρῶνυσεν αὐστηρῶς τὴν συνειδησίην τῆς, καὶ ἀναγνωρίζουσα ὅτι οὐτε ἐκ κακοβουλίας οὐτε ἐκ προμελέτης εἶχε προσενεχθῆ οὕτως, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔπραξε, τὸ ἔπραξεν ἐξ ἔρωτος ἀκαταμαχίτου, καὶ ἐξ εὐγενῶν παρορμήσεων, συνήγαγεν ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν περιφρονήσῃ ποτέ, καὶ καθησύχασεν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἐν τούτοις, καὶ μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἀθῶαν ἐξομολόγησιν, ὅτι ὁ ἔρωτος τῆς δὲν ἐνεῖχε τὸ δηλητήριον τῶν δαιμόνων, καὶ ἂν καὶ ἡ φυγὴ αὐτῆς ἐν τὸς τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου, ἐγένετο ἐκ τοῦ ἀθωοτέρου ἐνστικτοῦ, καὶ χωρὶς νὰ προμαντεύσῃ τὰ ἀποτελέσματα, ἡ Πεπίτα δὲν ἠρνεῖτο ὅτι ἠμάρτησε πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εὕρισκεν ἀπολογίαν. Ἐπεκαλέσθη λοιπὸν ἐξ ὅλης καρδίας τὴν Παρθένον ὅπως τὴν συγχωρήσῃ.

Ἐπηνυχῆθη εἰς τὴν εἰκόνα τῆς ἐγκαταλειμένης Παναγίας, ἣτις ὑπῆρχεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν γυναικῶν, νὰ τῇ ἀγοράσῃ ἑπτὰ ὠραία χρυσοῦ ξιφίδια, λεπτῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐξεργασμένα, δι' ὧν νὰ κοσμήσῃ τὸ στήθος τῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξομολογηθῆ τὴν ἐπομένην πρὸς τὸν Ἐπίτροπον, καὶ νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν σκληροτέραν μετάνοιαν, ἣτις ἤθελε τῇ διαταχθῆ, ὅπως τύχῃ τῆς ἀφέσεως τῶν ἡμαρτημάτων ἐκείνων δι' ὧν κατενίκησε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ὅστις ἄλλως, ἀφεύκτως ἤθελε γείνει ἱερεὺς.

Ἐνῷ ἡ Πεπίτα ἐσκέπτετο τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐτακτοποίει τοσοῦτον εὐστόχως τὰς ψυχικὰς αὐτῆς ὑποθέσεις, ὁ δὸν Λουδοβίκος κατῆλθε μέχρι τοῦ προαυλίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀντωνίας.

Πρὶν δὲ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀνευ προεισαγωγῶν καὶ περιφράσεων:

— Ἀντωνία, τῇ εἶπε, σὺ ἡ ὁποία τὰ ἠξέυρεις ὄλα, εἰπέ μοι τί ἀνθρώπος εἶνε αὐτός ὁ κόμης Χενεθαάρ, καὶ τί εἶδους σχέσεις εἶχε μετὰ τὴν κυρίαν σου;

— Πολὺ γρήγορα ἀρχίζεις νὰ ζηλεύεις.

— Δὲν ζηλεύω, εἶνε ἀπλῶς περιέργεια.

— Καλλίτερα ἔτσι. Δὲν εἶνε χειρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς ζηλιάριδες. Ἄς σοῦ εὐχαριστήσω λοιπὸν τὴν περιέργειάν σου. Αὐτός ὁ κόντες εἶνε ἕνας θεότρελλος. Εἶνε ἕνας χαμένος, χαρτοπακίτης, κακοκέφαλος. Μὰ ἔχει περὶ πολλὴ ὑπερηφάνεια ἀπὸ τὸν δὸν Ροδρίκο, γιὰ τὴν δύναμίν του. Ἐπολέμησε νὰ τὰ μπλέξῃ μετὰ τὴν κόρη μου καὶ νὰ τὸν πανδρευθῆ, καὶ ἐπειδὴ ἡ κόρη μου τὸν ἔδιδε τόσας φοραὶς, γι' αὐτὸ εἶνε φουρισμένος. Καὶ ὅμως μ' ὄλα αὐτὰ τῆς χρεωστεῖ ἐπάνω ἀπὸ χίλια τάλλαρα, ποῦ τὸν ἐδάνασε, χρόνια τώρα, ὁ δὸν Γουμπερσίνδος, χωρὶς

υποθήκη, παρὰ μ' ἓνα παληόχαρτο μόνο, ἐξ αἰτίας καὶ ἀπὸ τὰ παρακάλεα αὐτῆς τῆς Πεπίτας ποῦ εἶνε καλλίτερη ἀπὸ τὸ ψωμί. Ὁ καλὸς σου ὁ κόντες θὰ ἐνόμισε χωρὶς ἄλλο, πῶς ἡ Πεπίτα, ποῦ ἦτο τόσῳ καλὴ γυναῖκα καὶ ποῦ ἔκαμε νὰ τοῦ δώσουν λεπτὰ, θὰ ἦταν καὶ χήρα ἔτσι καλὴ γι' αὐτόν, καὶ θὰ τὸν ἔπαιρνε καὶ ἄνδρα. Μὰ ὕστερα ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ἀπάτη, καὶ ἐσκύλιασε ἀπὸ τὸ θυμὸ.

— Χαῖρε, Ἀντωνία, — εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἡδὴ ἔρημον καὶ σκοτεινὴν.

Τὰ φῶτα τῶν σκηνῶν καὶ τῶν παραπηγμάτων τῆς ἑορτῆς εἶχον σβεσθῆ, καὶ ὁ κόσμος ἐπορεύετο ὅπως κοιμηθῆ, ἐκτὸς τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἀθυρατοπωλείων καὶ ἄλλων πτωχῶν ἐμπορίσκων, οἵτινες ἐκοιμῶντο ἡσύχως παρὰ τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν ἐν ὑπαίθρῳ.

Ἐν τῇ ὁδῷ, μακρὰν ἡδὴ τῆς Ἀντωνίας, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀφέθη καθ' ὀλοκληρίαν καὶ ὅλως ἐλεύθερος εἰς τὰς σκέψεις του. Εἶχεν ἀποφασίσει πλέον, καὶ τὰ πάντα συνετέλουν εἰς τὴν ἐδραίωσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Τὸ εἰλικρινὲς καὶ διάπυρον πάθος, ὅπερ εἶχεν ἐμπνεύσει τῇ Πεπίτῃ, ἡ καλλονὴ αὐτῆς, ἡ νεανικὴ χάρις τοῦ σώματός της, καὶ τὸ ἐαρινὸν κάλλος τῆς ψυχῆς της, ἀναπαριστῶντο ἐν τῇ φαντασίᾳ του, καὶ καθίστων αὐτὸν εὐδαίμονα. Μετὰ τινος ἐν τούτοις καθάψεως τῆς ματαιοφροσύνης του ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀνελογίζετο τὴν μεταβολήν, ἣτις εἶχε συμβῆ ἐν αὐτῷ. Τί θὰ ἐσκέπτετο ὁ ἐφημέριος θεῖός του; ὅποια θὰ ἦτο ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἀρχιεπισκόπου; Καὶ πρὸ πάντων, ὅποιαν βαρυτάτην αἰτίαν παραπόνων δὲν παρεῖχεν ὁ δὸν Λουδοβίκος πρὸς τὸν πατέρα του; Ἡ δυσἀρέσκεια, ἡ ὀργή του ὅτι θὰ ἐμάνθανε τὰς ἐπισφαλεῖς σχέσεις, αἵτινες συνέδεον αὐτὸν μετὰ τῆς Πεπίτας, παρουσιάζοντο πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ δὸν Λουδοβίκου καὶ ἀνησύχουν αὐτὸν τὰ μέγιστα.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐκεῖνο, ὅπερ ὠνόμαζε πτώσιν αὐτοῦ πρὶν ἢ πέση, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τῷ ἐφαίνετο ὀλίγον βαθεῖα, ὀλίγον φοβερά, ἀποῦ ἔπεσεν. Ὁ μυστικισμὸς αὐτοῦ, καλῶς σπουδαζόμενος διὰ τοῦ νέου φωτός ὅπερ ἀπέκτεθησε, τῷ ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχεν ὑπαρξίν οὐδ' ὑπόστασιν, ὅτι ἦτο προῖον τεχνητὸν καὶ κενόν, τῶν ἀναγνωσμάτων του, τῆς παιδικῆς δειλίας του καὶ τῶν ἀνευ ἀντικειμένου τρυφεροτήτων τοῦ ἀθώου μαθητοῦ. Ὅσῳκις ἐνεθυμεῖτο, ὅτι ἐνίοτε εἶχε πιστεύσει ὅτι ἐτύγγανεν εὐνοϊῶν καὶ χαρίτων ὑπερφυσικῶν, ὅτι εἶχεν ἀκούσει μυστικούς ψιθύρους, ὅτι συνδιελέγετο ἐνδομύχως, καὶ σχεδὸν εἶχεν ἀρχίσει νὰ βαδίξῃ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, εἰσδύων εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ψυχῆς, καὶ ἀνερχόμενος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πνεύματος, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐμεῖδία καθ' ἑαυτὸν, καὶ ὑπαπτέετο ὅτι δὲν εἶχεν ὅλως διόλου σῶας τὰς φρένας. Τὸ πᾶν ἦτο φαντασιοπληξία του. Οὐδὲ μετάνοιαν εἶχεν ἐκτελέσει, οὐδὲ εἰς θεωρίας πολυχρονίους εἶχε

βυθισθῆ, οὐδ' ἄλλην τινὰ ἀξίαν κατεῖχεν, ὅπως ἀπονεύμῃ αὐτῷ ὁ Θεὸς τοσοῦτον ὑψηλὰς διακρίσεις. Ἡ μεγαλειτέρα ἀπόδειξις πάντων τούτων, ἣτις παρουσιάζετο πρὸς αὐτόν, ἡ μείζων βεβαιότης τοῦ ὅτι τὰ ὑπερφυσικά δῶρα, ἃν ἀπήλαυσεν, ἦσαν σοφιστικά, ἦσαν ἀπλαῖ ἀναμνήσεις τῶν συγγραφῶν, οὓς ἀνεγίνωσκεν, ἐγενῆτο ἐκ τούτου, ὅτι οὐδὲν τούτων εἶχε καθιδύσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τόσον, ὅσον ἐν σὲ ἀγαπῶ τῆς Πεπίτας, ὅσον ἡ μαλακωτάτη ἐπαφὴ τῆς χειρὸς τῆς Πεπίτας, παιζούσης μετὰ τῆς μελαινῆς κόμης του.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐπεκαλεῖτο ἡδὴ ἔτερον εἶδος χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης, ὅπως δικαιολογήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν ἠθελε πλέον ν' ἀποκαλῆ πτώσιν, ἀλλ' ἀπλῶς μεταβολήν. Ἀνεγνώριζεν ἐκυτὸν ἀναξίον τῆς ἱερωσύνης, καὶ συνήνει νὰ ἦνε λαϊκός, νυμφευμένος, κοινὸς ἄνθρωπος, εἰς καλὸς ἐπαρχιώτης οἰοσθήποτε, ἐπιμελούμενος τῶν ἀμπέλων καὶ ἐλαιῶνων του, ἀνατρέφων τὰ τέκνα του, διότι ἡδὴ ἐπεθύμει τοιαῦτα, καὶ ἃν τὸ πρότυπον τοῦ συζύγου παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Πεπίτας του.

*

*

Ἐνταῦθα καὶ πάλιν ἀναγκάζομαι, καθὸ ὑπεύθυνος τῆς δημοσιεύσεως καὶ διακοινώσεως τῆς ἱστορίας ταύτης, ὅπως παρενείρω διαφόρους σκέψεις καὶ διασαφήσεις ἐπὶ τοῦ εὐρήματός μου τούτου.

Εἶπον ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἐκλινον νὰ πιστεύσω, ὅτι τὸ διηγηματικὸν τοῦτο μέρος ἢ τὰ *Παραλειπόμενα* ἦσαν ἔργον γενόμενον παρὰ τοῦ κυρίου ἐφημερίου, ὅπως συμπληρώσῃ τὴν εἰκόνα, καὶ καταστήσῃ γνωστὰ τὰ παρεπόμενα, ἅτινα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς δὲν ἀναφέρονται. Ἀλλὰ τότε ἀκόμη δὲν εἶχον ἀναγνώσει ἐπισταμένως τὸ χειρόγραφον. Ἡδὴ δέ, παρατηρῶν τὴν ἐλευθερίαν, μετ' ἧς ἀντικειμένῃ τινι πραγματεύεται ὁ συγγραφεὺς, καὶ τὴν ἐλαστικότητα τῆς συνειδήσεως, ἣν ἔχει οὗτος, ὅσον ἀφορᾷ παρεκτροπὰς τινας, ἀμφιβόλῳ ἂν ὁ κύριος Ἐφημέριος, οὗτινος ἡ αὐστηρότης εἶνε γνωστὴ, διέφθειρε τὴν τῆς μελάνης του, γράφων ὅσα ἀνεγνώσαμεν ἡδὴ. Ἐν τούτοις, δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἀρκετοὶ λόγοι, ὅπως ἀρνηθῶμεν ὅτι ὁ κύριος Ἐφημέριος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν *Παραλειπομένων*.

Ἡ ἀμφιβολία αἰρεται ὀλίγον, διότι κατὰ βάθος οὐδὲν ἐνυπάρχει τὸ ἀντιβαῖνον πρὸς τὰ καθολικὰ δόγματα καὶ τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν. Τούναντίον, ἐὰν καλῶς ἐξετάσῃ τις, βλέπει ὅτι ταῦτα πάντα παρέχουσι διδάγματα κατὰ τῶν ὑπεροπτῶν, μετὰ προφανοῦς παραδείγματος ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ δὸν Λουδοβίκου. Ἡ ἱστορία αὕτη ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εὐκόλως ὡς παράρτημα τῶν *Μυστικῶν Ἐλέγχων* τοῦ πατρὸς Ἀρβιόλου. Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐκεῖνο, ὅπερ ὑποστηρίζουσι δύο τρεῖς φίλοι μου εἰλικρινεῖς, ὅτι δηλαδή, ἐὰν ἦτο ὁ συγγραφεὺς ὁ κύριος Ἐφημέριος, ἠθελε περιγράψῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας, κα-

λῶν ἀνεψιόν του τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ παρενείρων συχνάκις τὰς ἰδίας σκέψεις, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε πολὺ ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα. Ὁ κύριος Ἐφημέριος ἠθέλησε νὰ διηγηθῆ ἀπλῶς τὰ συμβάντα, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν κρίσιν, καὶ βαίνων εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν, δὲν ἐζήτησε νὰ ζωγραφίσῃ τὰ γεγονότα, οὐδὲ νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν ἠθικὰ συμπεράσματα. Ἐπίσης δὲν ἔπραξε κακῶς, κατ' ἐμέ, κρύπτων τὴν προσωπικότητά του, καὶ μὴ καταδεικνύων τὸ ἐγὼ αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει οὐ μόνον τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ μετριοφροσύνην αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ φιλολογικὴν καλαισθησίαν, διότι οἱ ἐπικοὶ ποιηταὶ καὶ οἱ ἱστοριογράφοι, οἵτινες πρέπει νὰ χρησιμεύσιν ὡς πρότυπον, δὲν λέγουσιν οὐδέποτε ἐγὼ, καὶ περ' ὁμιλοῦντες περὶ ἑαυτῶν καὶ ὄντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἥρωες καὶ δράσται τῶν πράξεων, ἄς διηγούνται. Ὁ Ἀθηναῖος Ξενοφῶν, ἐπὶ παραδείγματι, δὲν λέγει ἐγὼ ἐν τῇ *Ἀναβάσει του*, ἀλλ' ἀναφέρει ἑαυτὸν ὡς τρίτον πρόσωπον, ὁσάκις εἶνε ἀνάγκη, ὡς ἂν ἦτο ἄλλος ὁ γράψας καὶ ἄλλος ὁ ἐκτελέσας τὰ ἀνδραγαθήματα ἐκεῖνα. Καὶ μάλιστα πολλὰ κεφάλαια τοῦ συγράμματος παρέρχεται τις, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Ξενοφῶντος. Ὅλιγον μόνον πρὸ τῆς μάχης, καθ' ἣν ἐφορεύθη ὁ νέος Κύρος, ἐν ἐπιθεωρήσει, ἣν ἐποίει ὁ ἡγεμὼν οὗτος, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων, οἵτινες ἀπετέλουν τὸν στρατὸν αὐτοῦ, καὶ πλησιάζαντος ἡδὴ τοῦ στρατεύματος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου, ὅπερ εἶχον διακρίνει μακρόθεν ἐν τῇ ἀχανῇ καὶ ἀδένδρῳ πεδιάδι, κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς λευκὸν τι νεφύδιον, εἶτα ὡς μελανὴν κηλῖδα, καὶ τελευταῖον καθαρῶς καὶ εὐδιακρίτως, ἀκούοντες τὰ χρεμετίσματα τῶν ἵππων, τὸν θόρυβον τῶν πολεμικῶν ἀμαξῶν, ὠπλισμένων διὰ τρομερῶν δρεπάνων, τοὺς γρυλλισμοὺς τῶν ἐλεφάντων, καὶ τῶν κρότων τοῦ ἀργύρου τῶν ὀπλων, φωτιζομένων ὑπὸ ἡλίου, μόνον κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, λέγω, καὶ οὐχὶ πρότερον, ἐμφανίζεται ὁ Ξενοφῶν καὶ ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Κυρίου, ἐξερχόμενος τῶν τάξεων τῶν πολεμιστῶν, καὶ ἐξηγῶν πρὸς αὐτὸν τὸν βόμβον, ὅστις ἠκούετο ἀνὰ τὸ στρατεύμα τῶν Ἑλλήνων, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰμὴ ἐπίκλησις πρὸς τὸν *Σωτήρα Δία* καὶ τὴν *Νίκην*. Ὁ κύριος Ἐφημέριος, ὅστις εἶχε καλαισθησίαν, καὶ ἦτο λίαν ἐντριβὴς τῶν κλασικῶν συγγραφῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὸ σφάλμα τοῦ νὰ ὑποδείξῃ καὶ παρουσιάσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸν θεῖον τοῦ ἥρωος καὶ νὰ ἐνοχλήτῃ τὸν ἀναγνώστην ἀνὰ πᾶν βῆμα ὅπωςδήποτε δύσκολον καὶ ὀλισθηρὸν, δι' ἐνόος: *πρόσεγε εἴδω, τί κάμνεις; Πρόσεξον μὴ πέσης, δυστυχῆ! ἢ δι' ἄλλων τοιούτου εἶδους παραινέσεων*. Πάλιν νὰ σιωπήσῃ, καὶ νὰ μὴ ἐναντιωθῆ ὅπωςδήποτε, ἐνῷ παρευρίσκετο πρὸ τῶν γινομένων, ἔστω καὶ πνευματικῶς, δὲν θὰ ἤρμοζεν, ἀπέναντι πράξεων τινῶν, αἵτινες ἐν τῇ διηγήσει ἀναφέρονται. Ἐνεκα πάντων τούτων, ἀναμφιβόλως ὁ κύριος Ἐφημέριος διὰ τῆς πολλῆς καὶ ἰδιαζούσης

αὐτῷ δεξιότητος, ἠδυνήθη νὰ συνθέσῃ τὰ *Παραλειπόμενα* ταῦτα, χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔπραξε μόνον ἦτο νὰ ἐπιφέρῃ ἐρμηνείας καὶ σχόλια, ἅτινα ὅμως παραλείπω ἐνταῦθα, διότι δὲν εἶνε τοῦ συρμοῦ τὰ μετὰ σημειώσεων καὶ σχολίων διηγήματα, διότι τὸ μικρὸν τοῦτο συγγραμμάτιον θὰ ἐγένετο λίαν ὀγκῶδες, ἐὰν ἐξετυποῦτο μετὰ τῶν εἰρημένων ἐρμηνειῶν.

Ἐν τούτοις θὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὡς μόνην ἐξαιρέσιν, παρενείρων αὐτὴν εἰς τὸ κείμενον, τὴν σημείωσιν τοῦ κυρίου Ἐφημερίου ἐπὶ τῆς ταχείας μεταβολῆς τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ἀπὸ μεταφυσικοῦ εἰς μὴ τοιοῦτον. Εἶνε περίεργος ἢ σημειώσις, καὶ διαχέει πολὺ φῶς ἐπὶ τῆς ὅλης διηγήσεως.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ ἀνεψιοῦ μου, λέγει, δὲν μὲ ἐξέπληξεν. Τὴν προσέβλεπον ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπιστολῶν του. Κατ'ἀρχὰς ὁ μικρὸς Λουδοβίκος μὲ ἔκαμε νὰ ἀπατηθῶ. Ἐνόμισα ὅτι εἶχεν ἀληθῆ κλίσιν πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ κατόπιν παρετήρησα, ὅτι ἦτο ἀπλῶς κοῦφόν τι ποιητικὸν πνεῦμα. Ὁ μυστικισμὸς ἦτο ἡ μηχανή, δι' ἧς παρεῖγε τὰς ποιήσεις αὐτοῦ, μέχρις οὗ παρουσιάσθη αὐτῷ ἑτέρα μηχανή, καταλληλοτέρα πρὸς τοῦτο.

Ἐἷν δεδοξασμένος ὁ Κύριος, ὅστις ἠυδόκησεν, ὅπως ἐγκαίρως ἐξέλιθη τῆς ἀπάτης του ὁ μικρὸς Λουδοβίκος!

Κακὸς κληρικὸς θὰ ἐγένετο, ἐὰν δὲν παρουσιάζετο ἐν τόσῳ καταλλήλῳ στιγμῇ ἡ Πεπίτα Χιμένες. Ἀκόμη καὶ αὕτη ἡ ἀνυπομονησία του, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα δι' ἐνὸς ἔλατος, ἔπρεπε νὰ μὲ σκανδαλίσῃ, ἐὰν ἡ ἀγάπη μου ὡς θεοῦ δὲν μὲ ἐτύφλωνεν. Διότι τί; αἱ εὐνοιαὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἀδιακόπως ἄρα γε παραχωροῦνται εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Πάντοτε ἀπολαύει τις αὐτῶν, καὶ πάντοτε θριαμβεύει; Μοὶ διηγείτο εἰς φίλος μου ναυτικὸς, ὅτι ὅταν ἐπορεύθη εἰς πόλεις τινὰς τῆς Ἀμερικῆς, ἦτο πολὺ νέος καὶ ἀπῆται τὸν ἔρωτα τῶν κυριῶν μετὰ μεγάλης παραφορᾶς, ἐκεῖναι δὲ τοῦ ἔλεγον μετὰ τοῦ λυπροῦ Ἀμερικανικοῦ ὕφους των: «Μόλις ἔρχεσαι καὶ ἀμέσως ἀγαπᾶς! Φανῶ πρώτων ἄξις, ἂν εἰμπορῆς!» Ἐὰν ἠδύναντο νὰ εἰπωσι τὸ τοιοῦτον αἱ ἀμερικανίδες κυρίαί, τί πρέπει νὰ εἴπῃ ὁ οὐρανὸς πρὸς τοὺς αὐθάδεις ἐκείνους, οἵτινες ζητοῦσι νὰ ἀναρριχηθῶσι μέχρις αὐτοῦ ἄνευ ἀξίας καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ; Πρέπει πολὺ νὰ κοπιᾶσῃ τις, πολὺ νὰ καθυστερῆθῃ, πολλὰς μετανοίας νὰ ἐκτελέσῃ, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν του. Καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς κενὰς καὶ ἐσφακμένους φιλοσοφίας, αἵτινες ἐνεχούσι τὸ μεταφυσικόν, δὲν ὑπάρχει δῶρόν τι ἢ χάρισμα ὑπερφυσικόν, μὴ ἀπαιτοῦν ἰσχυρὰς προσπαθείας καὶ μεγάλας θυσίας πρὸς ἀπόκτησιν.

Ὁ Ἰάμβλικος δὲν ἠδυνήθη νὰ προσκαλέσῃ τὰ πνεύματα τοῦ ἔρωτος, οὐδὲ νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὰ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Ἐδγα-

δαρᾶ, πρὶν ἢ καταστήσῃ φλεγμαινούσας ἐκ τῆς μελέτης τὰς βλεφαρίδας του, καὶ πρὶν ἢ σκληραγωγῆσῃ τὸ σῶμα του διὰ στέρησεων καὶ νηστειῶν. Ἀπολλώνιος ὁ Θυάκειος ὑποτίθεται ὅτι πολὺ ἐσκληραγωγῆθη πρὶν ἢ ἐκτελέσῃ τὰ ψευδῆ αὐτοῦ θαύματα. Καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν οἱ Κραυσισταί, οἵτινες βλέπουσι τὸν Θεόν, ὡς διαβεβαιοῦσι, διὰ τῶν πραγματικῶν ὀφθαλμῶν των, ἀναγινώσκουσι πρὶν καὶ μανθάνουσιν ἐντελῶς ὁλόκληρον τὴν Ἀναλυτικὴν τοῦ Sanz del Rio, τοῦθ' ὅπερ εἶνε δυσχερέστατον καὶ ἀποδεικνύει μείζονα ὑπομονήν, καὶ βασάνους ὀδυνηροτέρας, ἢ τὸ νὰ πληγῶνῃ τις τὰς σάρκας του διὰ μαστίγων, καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὰς μαλακὰς ὡς τὸ ὄριμον σῦκον.

Ὁ ἀνεψιός μου ἠθέλησεν ἀβρόχαις ποσὶ νὰ καταστῇ τέλειος ἀνὴρ, καὶ . . . ἴδετε ποῦ κατήντησεν!

Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἐνδιαφέρει νῦν ἡμᾶς εἶνε νὰ γίνῃ καλὸς σύζυγος, καὶ ἤδη, ὅτε δὲν εἶνε πλέον κατάλληλος διὰ μεγάλα πράγματα, νὰ καταστῇ χρήσιμος εἰς τὰ μικρὰ καὶ τὰ οἰκιακὰ, καθιστῶν εὐτυχῆ τὴν πτωχὴν αὐτὴν κόρην, ἥτις, ἐπὶ τέλους, δὲν ἔκαμεν ἄλλο σφάλμα, εἰμὴ τὸ ὅτι ἠγάπησεν αὐτὸν ὡς παράφρων, καὶ μετ' ἀθωότητος καὶ παραφορᾶς ἀγρίας».

* *

Ἐνταῦθα λήγει ἡ σημείωσις τοῦ κυρίου Ἐφημερίου, γεγραμμένη μετ' ἀφελούς εὐλικρινείας, καθὸ δι' αὐτὸν καὶ μόνον προσωρισθεῖσα, διότι δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ φαντασθῇ ὁ δυστυχὴς Ἐφημέριος ὅτι ἐγὼ ἠθελον παίξῃ αὐτῷ τὸ κακὸν τοῦτο παιγνίδιον, δίδων εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς σημειώσεις αὐτοῦ.

Ἀκολουθήσωμεν νῦν τὴν διήγησιν.

* *

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν ἐπορεύετο ἀναλογιζόμενος, ὡς εἶπομεν ἤδη, τὸν βίον αὐτοῦ, ὃν μέχρι τοῦδε εἶχεν ὄνειρευθῆ πῶς νὰ καταστήσῃ ἄξιον τῶν Συνάξεριων, καὶ ὅστις εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ εἰς γλυκύτατον καὶ διαρκὲς εὐδύλλιον. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς παγίδας τῶν ἐπιγειῶν ἐρώτων. Δὲν συνεκινώωνε μὲν ὅπως ἀναρριχητοῖ ἀγιοί, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἅγιος Βινκέντιος Φερρέρος μετὰ διεφθαρμένης τινος Βαλενθιανῆς κυρίας, ἀλλ' ἡ περιστασις ἦτο παραπλησία· καὶ ἂν ἡ διὰ τῆς φυγῆς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς δαιμονιώσεως ἐκείνης ἐταίρας ὑπῆρξε διὰ τὸν ἅγιον Βινκέντιον πρᾶξις ἠρωτικῆς ἀρετῆς, δι' αὐτὸν ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς αἰδήμονος, ἀπὸ τῆς ἀθώας καὶ πράου Πεπίτας ἠθελεν εἶσθαι τερατῶδες τι καὶ παράδοξον, ὅπως ἐὰν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ρουθ ἔγονυπέτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βοῦζ, ἀναφωνοῦσα αὐτῷ: *Εἶμαι αἰχμάλωτός σου, ἔκτεινον τὸν μαρτύριον σου ἐπὶ τῆς δούλης σου*, ὁ Βοῦζ ἠθελε λακτίσει αὐτὴν καὶ ἀποδιώξῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ δὸν

Λουδοβίκος λοιπὸν, ὅτε παρεδίδοτο πρὸς αὐτὸν ἡ Πεπίτα, δὲν ἔπραξεν ἄλλο, εἰμὴ νὰ μιμηθῇ τὸν Βοῦζ ἀνακραζὼν: *Κόρη μου, ἔσο εὐλογημένη παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅτι ὑπερηκότισας τὴν πρώτην ἀγαθότητά σου διὰ τῆς παρουσίας σου ταύτης*. Τοιοῦτοτρόπως προσεπάθει νὰ δικαιολογήσῃ ἑαυτὸν ὁ δὸν Λουδοβίκος ὅτι δὲν ἐμιμήθη τὸν ἅγιον Βινκέντιον καὶ τοὺς ἄλλους οὐχ ἦττον δυστρόπους ἁγίους. Ὅσον δ' ἀφορᾶ τὴν κηκὴν ἔκβασιν τῆς ὑποσχέσεώς του τοῦ νὰ μιμηθῇ τὸν ἅγιον Ἐδουάρδον, ἐπίσης ἠθέλησε νὰ ἐξωραίσῃ καὶ δικαιολογήσῃ καὶ ταύτην ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ὁ ἅγιος Ἐδουάρδος ἐνουμφρέθη χάριν τῶν συμπεφόντων τοῦ Κράτους, διότι οἱ μεγιστᾶνες τοῦ βασιλείου ἀπῆτουν τὸ τοιοῦτον καὶ ἄνευ ἀγάπης τινος πρὸς τὴν βασιλίαν Ἐδίταν.

Ἄλλὰ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς Πεπίτας Χιμένες, οὐδὲν συμφέρον τοῦ κράτους παρενεβάλλετο, οὐδὲ μικρὸν οὐδὲ μέγα, ἀλλ' ἔρωσ λίαν ἐγκάρδιος, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, δὲν ἀρνεῖτο ὁ δὸν Λουδοβίκος, καὶ τοῦτο ἔδιδεν ἐλαφρὰν τινα χροιάν μελαγχολίας εἰς τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ, ὅτι κατέστρεψε τὸ ἰδεῶδες του, ὅτι ἠττήθη. Ὅσοι οὐδέποτε ἔσχον, οὐδ' ἔχουσιν ἰδεῶδες τι, δὲν λυποῦνται διὰ τοῦτο. Ἄλλ' ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐλυπεῖτο. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐσκέφθη ἐπομένως νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ παλαιὸν καὶ ὑψηλὸν ἰδεῶδες του δι' ἄλλου ταπεινοτέρου καὶ μᾶλλον εὐχεροῦς. Καὶ οὐ μόνον ἀνεμνήσθη τὸν δὸν Κιχώτην, ὅτε, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱππότητος τῆς Λευκῆς Σελήνης ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ποιμὴν, καταρῶμενος τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραφροσύνης του, ἀλλὰ καὶ ἐφντάσθη νὰ ἀνανεώσῃ μετὰ τῆς Πεπίτας Χιμένες, κατὰ τὴν πεζὴν ἡμῶν καὶ δύσπιστον ἐποχὴν, τὴν ἐνάρετον ἐποχὴν, καὶ τὸ εὐσεβεστάτον παράδειγμα τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Βαυκίδος, χρησιμεύων ὡς τύπος πατριαρχικοῦ βίου ἐν τῷ μέσῳ τῶν τερπνῶν ἐκείνων πεδιάδων, ἰδρῶν ἐν τῷ τόπῳ τῆς γεννήσεώς του οἰκιακὴν ἐστίαν πλήρη θρησκευτικῆς εὐσεβείας, οὐσαν συγχρόνως καὶ ἄσπυλον τῶν ἐνδεῶν, κέντρον πνευματικῶν ἐξασκήσεων καὶ φιλικῶν συνακτροφῶν, καὶ καθαρὸν ἀκατοπτρον, ἐν ᾧ θὰ ἠδύναντο νὰ κατοπτρίζωνται αἱ οἰκογένειαι, καὶ συνδυάζων, τελευταῖον, τὸν συζυγικὸν ἔρωτα μετὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως ὁ Θεὸς ἐξαγιάσῃ καὶ ἐπισκεφθῇ τὴν κατοικίαν αὐτῶν, καθιστῶν αὐτὴν ναόν, καὶ ἐκείνους λειτουργοὺς καὶ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τούτου, μέχρις οὗ ὁ οὐρανὸς ἠθελεν εὐδοκήσῃ νὰ μεταφέρῃ αὐτοὺς ἠνωμένους εἰς βελτίονα ζωὴν.

Εἰς τὴν ἀπόκτησιν πάντων τούτων παρενεβάλλοντο δύο δυσχερεῖαι, ἃς ἔπρεπε νὰ ἐξομαλύνῃ πρῶτον, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος παρεσκευάζετο ὅπως ἐξομαλύνῃ αὐτάς.

Ἡ πρώτη ἦτο ἡ δυσχερεῖα, ἴσως ἡ ἐνόχλησις τοῦ πατρὸς του, οὗτινος εἶχε διαψέσει τὰς προσφιλεστέρους ἐλπίδας ἢ

δ' ἑτέρα ἦν ὄλως διαφόρου φύσεως, καὶ ὁπωσδήποτε σοβαρωτέρα.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος, ὅτ' ἐπρόκειτο νὰ γείνη κληρικός, βεβαίως δὲν ἐξήρχετο τοῦ προορισμοῦ τοῦ μὴ ὑπερασπιζόμενος τὴν Πεπίταν κατὰ τῶν χονδροειδῶν ὕβρεων τοῦ κόμητος τοῦ Χεναθαάρ, εἰμὴ δι' ἠθικολογικῶν ὀμιλιῶν, καὶ μὴ ἐκδικούμενος διὰ τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ τὴν περιφρόνησιν μεθ' ὧν ἠκούσθησαν οἱ λόγοι αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀπαξ ἀποβλήθέντων τῶν ἱερατικῶν ἱματίων, καὶ προκειμένου κατόπιν νὰ διακοινώσῃ, ὅτι ἡ Πεπίτα ἦτο μνηστή του, καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ τὴν νυμφευθῇ, ὁ δὸν Λουδοβίκος παρὰ τὸν εἰρηνικὸν χαρακτήρα του, παρὰ τὰ ὄνειροπολήματά του περὶ ἀνθρωπίνης πράξεως, καὶ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις του, αἰτινες διέμενον εἰσέτι ἀκέραιαι ἐν τῇ ψυχῇ του, καὶ αἰτινες ἀπεστρέφοντο πᾶν βίαιον μέσον, δὲν κατώρθου νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀξιοπρεπὲς τὸ νὰ παραιτηθῇ τῆς τιμωρίας καὶ ἐκδικήσεως τοῦ αὐθάδους κόμητος. Ἀφ' ἑτέρου ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ μονομαχία εἶνε βάρβαρον ἔθιμον, ὅτι ἡ Πεπίτα δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοῦ αἵματος τοῦ κόμητος, ὅπως καθρισθῇ τοῦ ρύπου τῆς συκοφαντίας, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κόμης μόνον ἐκ κακῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκ βαναυσότητος, καὶ οὐχὶ ἐκ πεποιθήσεως, οὐδ' ἴσως ἐκ μνησικακίας τινὸς κακῶς λελογημένης, ὠμίλησε τοσοῦτον ὕβριστικῶς. Ἐν τούτοις μεθ' ὄλας τὰς σκέψεις ταύτας ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τὸ τοιοῦτον καθ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν θὰ κατώρθου ποτὲ νὰ γείνη εὐχαριστως Φιλήμων ἂν δὲν ἐγένετο πρότερον Μαυροκτόνος, ἀποδίδων τῷ κόμητι τὰ ὀφειλόμενα, ἀλλὰ καὶ παρακαλῶν συγχρόνως τὸν Θεόν, ὅπως μὴ τύχῃ αὐτῷ ἄλλοτε ἑτέρα τοιοῦτου εἶδους περίστασις.

Ἀποφασισθεὶς λοιπὸν διὰ τὴν διένεξιν, ἠθέλησε νὰ διεξαγάγῃ αὐτὴν ἀμέσως. Καὶ θεωρῶν γελοῖον καὶ ἀνανδρὸν νὰ στείλῃ μάρτυρας, καὶ νὰ δώσῃ οὕτω ἀφορμὴν ὅπως διασύρῃ τὴν τιμὴν τῆς Πεπίτας, ἐνόμισε λογικώτερον νὰ προκαλέσῃ τὴν διένεξιν δι' οἰσδῆποτε ἄλλης προφάσεως.

Ἐπέθεσε πρὸς τούτους ὅτι ὁ κόμης, διεφθαρμένος ὢν καὶ ἀγριὸς χαρτοπαίκτης, πιθανώτατα θὰ εὐρίσκητο εἰσέτι ἐν τῇ λέσχῃ, παρὰ τὸ προκεχωρημένον τῆς νυκτός, καὶ διηυθύνθη εὐθὺ πρὸς αὐτὴν.

Ἡ λέσχη ἦτο εἰσέτι ἀνοικτή, ἀλλὰ τὰ φῶτα τῆς αὐλῆς καὶ τῶν αἰθουσῶν ἦσαν σχεδὸν ὄλα ἐσβεσμένα. Μόνον εἰς θάλαμος ἐφωτίζετο ἔτι. Διηυθύνθη πρὸς αὐτὸν ὁ δὸν Λουδοβίκος, καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς θύρας εἶδε τὸν κόμητα Χεναθαάρ χαρτοπαικτοῦντα καὶ χρησιμεύοντα ὡς ταμίαν. Οὐχὶ πλείονες τῶν πέντε ἀνθρώπων συνέπαιζον, ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο ἦσαν ξένοι ὡς ὁ κόμης, οἱ δὲ τρεῖς ἕτεροι ἦσαν ὁ Ἰλαρχος, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἀγορὰν στρατιωτικῶν ἵππων, ὁ Κουρρίτος καὶ ὁ ἰατρός. Δὲν ἠδύνατο νὰ διατεθῶσι καταληπτότερον τὰ πράγματα διὰ τὸν δὸν Λου-

δοβίκον. Χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶσιν ἐκεῖνοι, προσηλωμένοι εἰς τὸ παιγνίδιον, ὁ δὸν Λουδοβίκος τοὺς εἶδε καὶ μόλις ἰδὼν αὐτοὺς ἀμέσως ἐξῆλθε τῆς λέσχης καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Εἰς ὑπηρετῆς τῷ ἦνοιξε τὴν θύραν. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἠρώτησε περὶ τοῦ πατρός του, καὶ ἔμαθεν ὅτι ἐκοιμάτο, καὶ ὅπως μὴ ἀκουσθῇ, καὶ μὴ ἀφυπνίσῃ αὐτόν, ἀνῆλθεν ἀκροποδητὴ εἰς τὸ δωμάτιόν του κρατῶν κηρίον, ἔλαβε δύο-τρεις χιλιάδας ρεαλίων, ἅτινα εἶχεν ἀποταμιεύσει ἐκ τῶν μικρῶν οικονομῶν του, εἰς χρυσόν, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ βαλάντιόν του, εἶπε κατόπιν εἰς τὸν ὑπηρετὴν νὰ τῷ ἀνοιξῇ ἐκ νέου, καὶ ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν λέσχην.

Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου, περνοκοπῶν θορυβωδῶς τὸ ἔδαφος, καὶ βαδίζων ἀγερώχως. Οἱ παῖκται ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτόν.

— Σὺ ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὥραν; εἶπεν ὁ Κουρρίτος.

— Ποῦ εὐρέθητε ἐδῶ, παπαδάκο μου; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ἐρχεσθε νὰ μοῦ κορδίσετε κανένα ἄλλον λόγον; ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Καθόλου λόγους, ἀπήντησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος μετὰ πολλῆς ἀπαθείας. Τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγαγεν ὁ τελευταῖός μου λόγος, κατέδειξεν ἐναργῶς, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν με καλεῖ διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης, καὶ ἤδη ἐξέλεξα ἑτέραν. Σεῖς, κύριε κόμη, ἐκάματε τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ἐβαρύνθη τὰ ἱερατικὰ ἐνδύματα· θέλω νὰ διασκεδάσω· εὐρίσκομαι εἰς τὸ ἀνθος τῆς νεότητός μου, καὶ θέλω νὰ τὴν χαρῶ.

— Εὐγε· χαίρομαι—διέκοψεν ὁ κόμης—ἀλλὰ πρόσεχε, παιδί μου, διότι ἂν τὸ ἀνθος εἶνε λεπτοφυές, δύναται νὰ μαρανθῇ καὶ νὰ φυλοροήσῃ πολὺ ἑνωρίς.

— Περὶ αὐτοῦ θὰ φροντίσω ἐγὼ—ὑπέλαβεν ὁ δὸν Λουδοβίκος. — Βλέπω ὅτι παίζετε. Ἐσκανδαλίστην καὶ ἐγὼ. Σεῖς κόπτετε. Ἐξεύρετε, κύριε ὄμη, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ἀστεῖον ἂν σὰς ἐκέρδιζα ὅλον τὸ κατάθεμα;

— Θὰ ἦτο ἀστεῖον ἔ; Φαίνεται ὅτι θὰ ἐφάγετε πολὺ!

— Ἐφαγα ὅσον μοῦ ἤρесе.

— Ἐγείνεν ὀλίγον προπέτης ὁ νεανίσκος μας.

— Ἐγείνα ὅ,τι ἤθελα.

— Ἐπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ... εἶπεν ὁ κόμης, καὶ ἤδη ἠσθάνετό τις προσεγγίζουσιν τὴν καταγίδα, ὅτε παρενέβη ὁ Ἰλαρχος καὶ ἡ εἰρήνη ἀπεκατεστάθη καθ' ὀλοκληρίαν.

— Ἄς εἶνε—εἶπεν ὁ κόμης ὑποχωρήσας καὶ μειλίχιος. Βγάλετε τὰ χρηματικά σας καὶ δοκιμάσατε τὴν τύχην σας.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βαλαντίου του ὅλον τὸ χρυσίον αὐτοῦ. Ἡ θέα τοῦ χρυσοῦ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καταπραῦνῃ τὸν κόμητα, διότι τὸ ποσὸν ἐκεῖνο ὑπερέβαινε τὸ κατάθεμα αὐτοῦ, καὶ ἤδη ἐφανταζέτο ὅτι ἐμελλε νὰ τὰ κερδίσῃ παρὰ τοῦ πρωτοπείρου ἐκεῖνου νέου.

— Δὲν ἔχει νὰ ζαλισθῇ κανεὶς πολὺ με αὐτὸ τὸ παιγνίδι—εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος. — Νομίζω ὅτι τὸ ἐνόησα ἤδη. Θέτω τὰ χρήματά μου ἐπὶ ἐνὸς χαρτίου, καὶ ἂν ἐξέλθῃ τὸ χαρτίον ἐκεῖνο κερδίζω ἐγὼ, ἂν δὲ τὸ ἀντίθετον τούτου, κερδίζετε ὑμεῖς.

— Ἔτσι εἶνε, μικρὲ μου φίλε. Ἐχετε ἰσχυρὰν τὴν ἀντίληψιν.

— Τὸ καλὸν εἶνε ὅτι δὲν ἔχω μόνον τὴν ἀντίληψιν ἰσχυρὰν, ἀλλὰ καὶ τὴν θέλησιν ἐπίσης. Μόλα ταῦτα, ἀπέχω πολὺ τοῦ νὰ ἦμαι τόσον γενναῖος ὅσον πολλοὶ ἐκ τῶν ἐνταῦθα εὐρισκομένων.

— Ἰδέτε λοιπὸν ἂν δὲν ἐγίνατε λάλος καὶ ἂν δὲν ἤξεύρετε καὶ ὀλίγα πονηρὰ λογάκια!

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐσιώπησεν. Ἐπαίζεν ἐπανειλημμένως, καὶ ὑπῆρξε τοσοῦτον τυχηρὸς, ὥστε ἐκέρδιζε πάντοτε.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ συνοφρουοῦται.

— Θὰ με μαδίση τὸ παιδί;—εἶπεν— Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς ἀθώους.

Ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως ὁ κόμης ὠργίζετο, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἠσθάνθη ἐνόχλησιν καὶ ἀνίαν, καὶ ἐπεθύμησε νὰ παύσῃ πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ παίζῃ.

— Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε—εἶπε— νὰ ἰδῶμεν ἂν ἐγὼ πάρω τὰ χρήματά σας, καὶ σεῖς πάρετε τὰ ἰδικά μου; Δὲν ἔχει οὕτω, κύριε κόμη;

— Ἀληθῶς.

— Λοιπὸν, διατί νὰ μείνωμεν ἐδῶ ὄλην τὴν νύκτα; Εἶνε πολὺ ἀργὰ πλέον, καὶ κατὰ τὴν συμβουλήν σας, πρέπει νὰ μαζεθῶ ἑνωρίς διὰ νὰ μὴ μαρανθῇ τὸ ἀνθος τῆς νεότητός μου.

— Τί σημαίνουν αὐτά; Μήπως θέλετε νὰ ἀποχωρήσετε; Μήπως θέλετε νὰ τὸ στρίψετε;

— Δὲν θέλω καθόλου νὰ τὸ στρίψω. Ἀπ' ἐναντίας. Κουρρίτε, εἰπέ μου σύ: Ἐδῶ, αὐτὸς ὁ σωρὸς τῶν χρημάτων, δὲν εἶνε μεγαλείτερος τοῦ καταθέματος;

Ὁ Κουρρίτος παρετήρησε καὶ ἀπήντησεν.

— Ἀναμφιβόλως.

— Πῶς θὰ ἐξηγήσω—ἠρώτησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος—ὅτι θέλω νὰ παίζω διὰ μιᾶς ὀλοκληρὸν τὸ κατάθεμα τοῦ ταμείου, ἀπέναντι ἴσου ποσοῦ;

— Θὰ τὸ ἐξηγήσῃς, ἀπήντησεν ὁ Κουρρίτος, λέγων: Τὸν μάγχο σου.

— Λοιπὸν: Τὸν μάγχο σου! εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κόμητα. Βάζω εἰς αὐτὸν τὸν Ρήγα-Σπαθί, τοῦ ὁποίου ὁ σύντροφος, εἶμαι βέβαιος, θὰ ἐξέλθῃ, πρὶν ἢ προφθᾶσῃ νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἐχθρὸς του, τὸ τρία.

Ὁ κόμης, οὐτινος ὀλοκληρὸς ἡ κινητὴ περιουσία, εὐρίσκητο ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατεταράχθη ἰδὼν αὐτὴν διακυβευομένην τοιοῦτοτρόπως, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ δεχθῇ.

Ἡ κοινὴ παροιμία λέγει, ὅτι: «οἱ τυχηροὶ εἰς τὸν ἔρωτα εἶνε ἀτυχεῖς εἰς τὰ χαρτιά», ἀλλὰ μοὶ φαίνεται βεβαιότερον τὸ ἀντίστροφον τούτου. Ὅταν ἡ τύχη ἔρχε-

ται, ἔρχεται εἰς ὄλα, καὶ ὅταν ἡ δυστυχία, ἐπίσης.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ τραβᾷ καὶ κανὲν τρία δὲν ἐξήρχετο. Ἡ συγκίνησις του ἦτο μεγάλη, ἂν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀποκρύψει. Τελευταῖον διέκρινεν ἀπὸ τῆς ἀκρας τὸν Ρήγα-Κοῦπα, καὶ ἐστάθη.

— Τραβᾶτε, — εἶπεν ὁ Ἰλαρχος.

— Ἐτελείωσε! Ὁ Ρήγα-Κοῦπα! ἀνάθεμά τον! Ὁ παπαδάκος μὲ ἐξετίναξε. Πάρετε, κύριε, τὰ χρήματα.

Ὁ κόμης ἐσκόρπισε μετὰ λύσσης τὰ χαρτία ἐπὶ τῆς τραπέζης.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἱταλικὸν διήγημα

[Συνέχεια].

Ἡ Ἑλδα ἀναγινώσκουσα ἐποίησε κίνημά τι ἐκπλήξεως, ἔπειτα προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ Σερράλτη, συνέστειλεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρῦς, ὡσεὶ θέλουσα νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ιδέας της, μεθ' ὅ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ὡς ὁ εὐρίσκων τὴν ἐξήγησιν γεγονότος τινός· ἐκφρασθεῖσα δὲ κατόπι ἀμέσως πρὸς τὸν Σερράλτην, τῷ εἶπεν·

— Ἐξακολουθήσατε λοιπόν...

Ἄλλ' ὁ Σερράλτης, ὅστις εἶχεν ἐκμυκνῆ ἐπὶ τῆς θεᾶς τῆς ἐπιστολῆς, θλίβων ἰσχυρῶς τὸν πῖλον ἐντὸς τῶν χειρῶν του, ἀπεκρίθη:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σὰς ἔλεγον σὰς ἐνδιαφέρει βεβαίως πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν κρατεῖτε εἰς τὰς χεῖράς σας.

— Ἀληθῶς; — ἠρώτησεν ἡ Ἑλδα μετὰ τινος κακεντρεχείας.

— Βεβαίως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε τοῦ Ἰλαρχοῦ Καβάλλη καὶ θὰ περιέχει ἀναμφιβόλως πολλὰς τετορευμένους καὶ κομψὰς φράσεις, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας τόσῳ καλῶς ἐξεύρει καὶ διὰ ζώσης νὰ σὰς λέγῃ.

— Ἀ, πιστεῦτε ἀληθῶς ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε τοῦ Ἰλαρχοῦ Καβάλλη — ἠρώτησεν ἡ Ἑλδα ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα.

— Εἶμαι βεβαίωτατος, ὑπέλαβεν ὁ Σερράλτης, δὲν εἶπατε ὅτι ἀναμένατε παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὴν;

— Καί, τούτου δοθέντος, θὰ σὰς δυσηρέσει;

— Ναί — ἀπήντησεν ὁ Σερράλτης μετὰ σταθερότητος, ἀδυνατῶν νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του ἐπὶ πλέον. — Ναί, διότι ἡ ζηλοτυπία μου κατατρώγει τὰ σπλάγχνα, καὶ σεῖς διασκεδάζετε νὰ μὲ κάμνετε νὰ υποφέρω καὶ νὰ μὲ βλέπετε πάσχοντα. Τοῦλάχιστον ὅταν εἶνε παρὼν ὁ Ἰλαρχος ἀκούω τὴν ὀμιλίαν του· εἶνε ἀληθές ὅτι αἱ λέξεις του μοῦ ἔσχιζον τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὰς ἀκούω. Τώρα εὖρε καλλιτέραν μέθοδον. Γράφει. Καὶ οὕτω ἡ βία μου εἶνε σκληροτέρα... Κυρία Ἑλδα — ἐξηκολούθησεν ὁ Σερράλτης, οὕτινος ἡ διάνοια εἶχεν ἐντελῶς σκοτισθῆ — ἐὰν δὲν θέλετε νὰ παραφρονήσω, εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, τί σὰς γράφει, ἀφήσατέ με νὰ ἴδω τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν...

— Κύριε — ἀπεκρίθη ἡ Ἑλδα αὐστηρῶς — τὴν στιγμὴν ταύτην ἐξέρχασθε τῶν ὀρίων τῆς καλῆς ἀνατροφῆς. Δὲν σὰς ἔδωκα ποτὲ οὔτε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὴν ἐξουσίαν νὰ μὲ ζηλοτυπήσῃ καὶ λυποῦμαι παραπολὺ ὅτι ἡ ζηλοτυπία σὰς κάμνει νὰ λησμονῆτε τὰς στοιχειωδέστερας ἀρχὰς τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς...

Ἡ ἀπάντησις ἦτο τραγεῖα! ὁ Σερράλτης ἠσθάνθη ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἔπεισεν ἐξουδενημένος ἐπὶ τῆς ἔδρας...

Ἡ Ἑλδα ἐφάνη καμψθεῖσα Ἐσεισε χαριέντως τὴν κεφαλὴν της καὶ εἶτα προσέθεσεν ἀποφασιστικῶς:

— Ἐστὼ, θὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολὴν. Γνωρίζω ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνω εἶνε ὅλως ἀνάρμοστον, τὸ κάμνω ὅμως διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ἐπὶ τίνος σαθρᾶς βάσεως στηρίζεται ὅλη ἡ ὀθέλλειος ζηλοτυπία σας.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις ὁ Σερράλτης ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Μίαν στιγμὴν — ὑπέλαβεν ἡ Ἑλδα — θὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολὴν, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον. Θὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀναγνώσῃτε, εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔλαβε νέον φάκελλον, ἔθηκε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς αὐτοῦ, ἐσφράγισεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐνεχείρισεν τῷ Σερράλτη.

— Καὶ τώρα δὲν σὰς κρατῶ πλέον — εἶπεν ἐγειρομένη — διότι φκντάζομαι τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας νὰ γνωρίσῃτε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων νὰ εἴμεθα ἐξηγημένοι, προσέχετε, διότι θὰ σὰς ἐπιβλέπω ἀπὸ τὴν ἐξώστην.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σερράλτην καὶ ἐξῆλθε, ἀποκούπτουσα μετὰ κόπου μειδιάμα εἰρωνικόν.

Ὁ Σερράλτης ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ κατῆλθε ταχέως· ἡ ἐπιστολὴ ἔκαίε τὰς χεῖράς του. Δὲν ἠρίθησε τὰ βήματα, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀπεμακρύνθη ἀρκούντως ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔσχιζε τὸν φάκελλον καὶ ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν. Κατ' ἀρχὰς, ὡς ἐκ τῆς νευρικῆς ταραχῆς, εἰς ἣν διετέλει, δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ καλῶς τὰς γραμμάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνελθὼν ἀνέγνω:

«Κυρία,

Ἐννοῶν ὅτι ἐδικαιώμην ἐκτιμῆσεώς τινος ἐκ μέρους ὑμῶν ἐπὶ τῇ βαθυτάτῃ ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν...»

Κεραινὸς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐπληξεν! ἦτο ἡ ἐπιστολὴ αὐτοῦ τοῦ ἰδιοῦ, τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὴν προηγουμένην ἑσπέραν καὶ τὴν ὁποίαν μόλις τότε εἶχον φέρει εἰς τὴν Ἑλδαν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠσθάνθη γλυκεῖαν τινὰ ἀνακούφισιν ἐν τῇ καρδίᾳ του βλέπων διασκεδαζομένους ὄλους τοὺς φόβους του, ἀλλ' ἔπειτα ἀναλογιζόμενος τὴν κομικότητα τοῦ προσώπου ὅπερ παρέστησε, καὶ τοὺς γέλωτας, εἰς οὓς θὰ ἐξερράγη ἡ Ἑλδα παρατηροῦσα αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἐξώστην, ἠσθάνθη καίουσαν τὴν κεφαλὴν του καὶ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Π. Β'.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὄλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

στὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίχτου γενναϊότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.